

Curierul

Revistă lunară de informații și inspirație pentru
așteptătorii revenirii lui Hristos

Noiembrie 2002

Adventist

- **De ce**
reînvierea
închinării

- **Dăruirea**
și închinarea

- **Colportajul**
prin dăruire

- **Anul închinării –
și după aceea?**

C U P R I N S

scrisori

EDITORIAL

Am văzut pe Domnul 3

REPORTAJ

Din nou în centru atenției 4

ÎNCHINARE

De ce reînvierea închinării 7

ISPRĂVNICIE

Dăruirea și închinarea 10
Bani și iar bani 13

ÎNCHINARE

Sabatul și închinarea 16
Arată-ne slava Ta 19
Rugăciunea continuă și integrală 21

COLPORTAJ

Colportajul prin dăruire 25

PAGINA COPIILOR

Găsituri – păstrători 27

ULTIMA ORĂ

Știri 28

CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI

Anul închinării – și după aceea? 30

Anul LXXIX - noiembrie 2002 - nr. 11

**Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România**

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Violeta Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu,
Cristian Modan, Gheorghe Modoran, Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: George Toncu

Grafică: Lori E. Gheorghică

Copertă: Dragoș Drumaș

Corectură: Florica Gheciuiescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București

E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 - 6725

Stimați cititori,

Ne bucurăm pentru fiecare scrisoare pe care o deschidem, pentru că astfel aflăm impresiile și părerile dumneavoastră, întrebările și cererile pe care le aveți și faptul că mulți nu încetați să vă rugați pentru noi.

Îi mulțumim bunului Dumnezeu pentru toate acestea și dorința noastră este aceea de a răspunde nevoilor fiecărui suflet însetat de veșnicie. De aceea, vă rugăm să ne scrieți despre acele lucruri care credeți că ar ajuta la apropierea noastră de Mântuitorul și unii de alții și s-ar putea regăsi pe paginile acestei reviste. Orice sugestie despre ceea ce vă interesează, despre frământările și motivele de bucurie, pe care le aveți, vor fi pentru noi, cei de aici, din redacție, puncte de plecare în alcătuirea revistei, astfel încât să răspundă căutărilor și aspirațiilor celor ce ne citesc. Ne-ar face plăcere să-i ascultăm pe cei ce doresc să-și deschidă inima în fața cititorilor, spunând ce a făcut Domnul pentru ei. Experiențele personale împărtășite de dumneavoastră ne vor întări și încuraja pe fiecare dintre noi, iar în măsura spațiului pe care îl avem, încercăm să le includem în paginile revistei.

Cu încrederea că scrisorile dumneavoastră nu vor întârzia să sosească, dorim ca, oriunde veți fi, binecuvântarea Domnului să vă însoțească.

Redacția

Am văzut pe Domnul

Dragi prieteni, iată-ne aproape de încheierea unei călătorii de un an de zile, în care subiectul central al discuțiilor noastre a fost unitatea în închinare. Este adevărat că acest subiect ne poate antrena în dezbateri foarte valoroase, dar cel mai important lucru pentru noi este înțelegerea și trăirea într-o comuniune intimă cu Creatorul, prin care să-I recunoaștem iubirea și să-I oferim recunoștința și lauda noastră. Acest număr al revistei noastre este dedicat acestui subiect, ajutându-ne să practicăm închinarea în fiecare clipă a vieții noastre. Săptămâna de rugăciune, care ne stă în față, ne va oferi, de asemenea, o ocazie specială, binecuvântată, în care fiecare dintre noi ne vom putea întâlni cu Domnul și cu frații noștri pe muntele închinării. Vom sta în prezența Aceluia care a fost lângă noi tot timpul acestui an, care ne-a susținut și încurajat în încercările și biruințele noastre și care dorește să împărtășească cu noi un timp de bucurie și înălțare sufletească.

Experiența tânărului Isaia mi se pare edificatoare în acest context. În timp ce mergea pe străzile aglomerate ale Ierusalimului cu inima frământată de starea poporului său, de pericolele care amenințau națiunea și de vântul războiului care bătea la porți, tânărul Isaia își îndreaptă pașii spre templu. Înaintea Domnului, el își varsă inima în rugăciune, căutând răspuns și liniște sufletească la întrebările grele care îl frământau. În timp ce se ruga, dintr-o dată tabloul este luminat de slava strălucirii divine. Întreaga percepție se schimbă dintr-o imagine sumbră într-o splendoare de nedescris. Isaia vede mulțimile de îngeri care, într-o atitudine de omagiu și reverență față de Dumnezeu, strigau: „Sfânt, sfânt este Domnul Oștirilor”. Ce a făcut ca acest tablou să se lumineze? Cum a fost posibil ca el să cunoască o cu totul altă realitate? Schimbarea percepției și trăirii tânărului descurajat a început din momentul în care „a văzut pe Domnul”.

Lumina și slava Stăpânului Universului l-au ajutat să se vadă mai bine pe sine, devenind conștient de starea și nevoia lui spirituală. Ceea ce a urmat apoi a fost un strigăt după mila Domnului: „Vai de mine, sunt pierdut”.

În prezența sfințeniei lui Dumnezeu, el a devenit conștient de propria imperfecțiune de caracter. Asemenea lui Isaia, nici noi nu ne putem vedea așa cum suntem până nu vedem slava și sfințenia Domnului. O astfel de descoperire ne va conduce la o atitudine de umilință și respect atunci când stăm înaintea Lui. Dacă înainte Isaia spunea „vai” în dreptul altora, acum el spune „vai” în dreptul său. El își dă seama cât de periculos este să te compari cu alții, pentru că aceasta conduce întotdeauna la o falsă cunoaștere a stării tale spirituale. Poate că experiența lui Isaia ne ajută să ne cercetăm fiecare și să ne întrebăm ce vedem noi când venim la templu? Vedem programele, decorurile sau îl vedem pe Domnul? Ne vedem pe noi înșine, așa cum suntem sau îi vedem pe alții? Cu siguranță vom avea impresii înalte și false despre noi înșine atunci când vom face așa, dar când vom privi la „Domnul Slavei” și cel mai bun dintre noi va striga împreună cu Isaia: „sunt păcătos Doamne, ai milă de mine”. Acest strigăt nu a rămas fără răspuns, pentru că Domnul a trimis un înger care a luat un tăciune de pe altarul cerului și l-a atins zicându-i: „Iată, ... nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit”. Ce bucurie să auzi aceste cuvinte! Această experiență la templu a schimbat viața tânărului Isaia. Acolo, el a văzut pe Domnul vieții, a avut o nouă percepție a realității, a fost iertat și încurajat, a auzit chemarea sa de a transmite mesajul lui Dumnezeu, de avertizare și de speranță pentru Israel, petrecând astfel tot restul vieții în slujirea Domnului. Când Isus ne îndepărtează păcatele și vinovăția, pacea și bucuria ne inundă inima și fața noastră strălucește de slava Lui.

Gabriel Dincă,
redactor-șef

*Când Isus ne
îndepărtează
păcatele și
vinovăția,
pacea și
bucuria ne
inundă inima
și fața noastră
strălucește de
slava Lui.*

Din nou în centrul atenției

Imaginea celor trei îngeri care zboară prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică este foarte cunoscută de noi toți. Marea noastră surpriză a fost atunci când această secvență a devenit parte integrantă din genericul programului evanghelistic prin satelit NET 1996. Prin aceste programe avea să se deschidă o nouă posibilitate pentru biserica mondială – aceea de a prezenta lumii adevărurile veșnice. A urmat apoi o serie de ocazii binecuvântate, care au dus mai departe flacăra Evangheliei. NET 2002 a adus cu sine o nouă perspectivă – retransmiterea programului pe un post de televiziune națională. Lucrul acesta a făcut ca noi posibilități să fie deschise și iată-ne acum în fața unui program al bisericii, care este difuzat zilnic pe postul de televiziune Realitatea TV.

Pentru a cunoaște mai mult despre această experiență a bisericii, am stat de vorbă cu câteva persoane implicate în acest program.

Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române

Ne puteți spune cum s-a născut ideea implicării Bisericii Adventiste într-un program de televiziune?

Cu un an și jumătate în urmă, Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe a ales patru direcții majore, care să orienteze viața bisericii pentru timpul rămas până la sfârșitul mandatului. Acestea sunt: creșterea bisericii, unitatea, aprofundarea experienței închinării și afirmarea publică a bisericii. Acest efort, de a fi prezenți la televiziune în fiecare zi, face parte din cadrul proiectului amintit. Biserica din țara noastră și din lumea întreagă este din ce în ce mai conștientă că misiunea pe care Domnul Hristos ne-a încredințat-o trebuie să fie reflectarea propriei misiunii. Viața Domnului Hristos, în cea mai mare parte, a fost folosită pentru a trăi în mijlocul societății, printr-o

activitate obișnuită, arătând interes, preocupare, simpatie și sprijin până la sacrificiu pentru nevoile oamenilor. Programul de televiziune reprezintă o deschidere din partea bisericii față de societate, o declarație de interes, preocupare, dispoziție din partea noastră, de a împlini atât rolul de parte integrantă a societății, cât și cel de lider în direcția promovării unor valori biblice privitoare la familie, tineret, educație, sănătate, viață profesională și altele.

Ce loc ocupă acest program în mandatul bisericii?

Acest program este parte dintr-un ansamblu și nu trebuie privit, examinat și judecat ca și când ar fi singurul mod de mărturie și ar fi suficient ceea ce se face aici.

Dacă locul acestei emisiuni este înțeles în ansamblul activităților bisericii, dacă atât cei care realizează emisiunea, cât și celelalte departamente din biserică își îndeplinesc rolul, valorificând acest program, atunci misiunea bisericii se realizează în această acțiune unită.

Astfel avem posibilitatea deosebită de a fi parteneri în marele plan al lui Dumnezeu. Mijloacele moderne de comunicare ne oferă ocazii de a stabili relații de încredere și de a câștiga credibilitate pentru prezentarea Evangheliei. Dar lucrarea noastră, în sensul cel mai larg, se realizează prin contactul de la om la om. Aceste emisiuni ne creează un mediu prielnic de respect, de încredere, și în același timp îi încurajează pe telespectatori să gândească lucid la aceste probleme de viață, de societate, cât și de religie, apoi să-și asume responsabilitatea și să se simtă liberi să gândească, să ia decizii conform propriilor convingeri. Aceste emisiuni stimulează o gândire liberă.

Gabriel Dincă,

redactor-șef

**Ioan Câmpian Tătar, trezorerul
Uniunii Române**

***Ce ne puteți spune despre investiția
financiară în acest proiect?***

Mă gândesc la impactul pe care poate să-l aibă un astfel de program, nu în biserică, ci în afara ei, pentru că noi nu suntem chemați să slujim în biserică, ci în afara ei. Punând în balanță impactul pe care îl are și eforturile financiare făcute, trebuie să recunoaștem că, anul acesta, fonduri substanțiale au fost orientate spre acest scop și pentru această investiție. Trăgând linia, putem spune că acest lucru merită din plin. Desigur nu sunt niște rezultate imediate, dar, ca imagine, cred că în primul rând avem enorm de câștigat. Intrăm în legătură cu niște oameni pe care niciodată n-am fi putut să-i abordăm și ei încep să se întrebe cine suntem, ce menire avem. Acesta este câștigul cel mai mare. Important este ca toți membrii bisericii să știe că programul acesta aparține Bisericii Adventiste, lucru care nu se cunoaște. Desigur, s-ar putea ca așteptările lor să nu fie împlinite, dacă sunt obișnuiți ca, ori de câte ori este prezentă undeva, Biserica Adventistă să-și prezinte într-un mod explicit doctrina, dar cred că trebuie să privim lucrurile în contextul general și să avem în vedere faptul că putem sluji oamenilor nu doar vorbind despre Sabat sau despre alte puncte de credință, ci, pur și simplu, ajutându-i să-și trăiască viața cât mai bine, să trăiască principiile de sănătate, de comunicare. În al doilea rând, merită să subliniem faptul că ne-am bucurat de o susținere deosebită din partea conferințelor. Deci nu este proiectul Uniunii, ci al întregii biserici. Din toate punctele de vedere, ne bucurăm de susținerea lor, inclusiv din punct de vedere financiar. Pot să spun că 30% dintre cheltuielile de producție sunt acoperite de conferințe.

**Mihai Gâdea directorul Hope
Media**

***Ce noutăți oferă această emisiune
față de celelalte programe TV?***

În momentul aceasta, avem programe de luni până vineri, între orele 16:10 și 17, iar duminică între orele 11 și 12. Prima parte a programului de duminică, „Viața la superlativ”, este realizată de noi. Emisiunile pornesc

de la realitățile zilnice, încercând să găsească răspunsuri pe care le dă Scriptura, iar în partea a doua avem un subiect religios, realizat de „It's written” și prezentat de pastorul Mark Finley. În cursul săptămânii, programele sunt realizate în exclusivitate de centrul nostru de televiziune. Aceste programe încearcă să vorbească în mod special despre valorile în care noi credem. Am fost surprinși să descoperim că sunt personalități din societatea noastră, care cred și au aceleași valori, dar care, ori nu au avut prilejul de a le spune, ori n-au descoperit că există interes pentru ele. A fost o mare bucurie pentru noi să constatăm că oameni extrem de importanți și vizibili în societate admiră valorile în care credem și să descoperim că avem valori comune. Noutatea față de celelalte programe de TV constă în faptul că încercăm să realizăm programe într-o manieră diferită – invitații și subiectele sunt tratate cu maximum de seriozitate și respect. Încercăm să aducem în atenția publicului larg probleme de moralitate, chestiuni de sănătate, probleme ale tinerilor de astăzi, subiecte religioase, de care ar putea fi interesați telespectatorii. De exemplu, într-unul din ziarele de săptămâna trecută a fost publicat un articol în care se exprima îngrijorarea că numărul 666 va apărea pe buletinele noastre, ocazie care ne-a oferit posibilitatea de a vorbi despre numărul 666 din perspectiva Bibliei, revelată în cartea Apocalipsei.

***Cum răspund invitații
dumneavoastră la astfel de
emisiuni?***

Invitații pe care i-am avut până acum sunt atât din lumea culturală, medicală, uneori și cea parlamentară, cât și personalități din Biserica Adventistă. La început, ne-a fost puțin teamă să invităm nume sonore, eram puțin sceptici, gândindu-ne că înregistrările vor avea loc la sediul Uniunii de Conferințe și că oricine va

intra aici, cu siguranță, va ști că e vorba de Biserica Adventistă și știm prejudecățile care există cu privire la noi. Am fost un pic temători, dar totuși am fost surprinși să vedem că invitații au răspuns, iar cei care au participat o dată la emisiune vor vorbi despre faptul că s-au simțit bine aici și despre preocupările noastre. Dintre cei care au participat la emisiunea noastră, aș vrea să amintesc următoarele personalități: acad. Constantin Bălăceanu Stolnici, acad. Dan Berindei, președintele Academiei Române – Eugen Simion, domnul Daniel Dăianu – fost ministru de finanțe și președintele Forumului Economic al O.S.C.E., doamna Mihaela Geoană – soția ministrului de externe și președinta Fundației „Renașterea”, care promovează campania împotriva cancerului de sân, deputații Napoleon Pop și Radu Berceanu și Florin Mihăltan, președintele Societății Române de Pneumologie.

Înregistrările au loc la sediul Uniunii de Conferințe și în momentul în care cineva intră și vede însemnele bisericii, întreabă: cum? de ce?

Partea cea mai interesantă pentru mine și pentru echipa cu care lucrez este întâlnirea cu acești oameni. Ocazia

Imagine din timpul emisiunii

de a vorbi și de a găsi puncte comune face ca întâlnirile și discuțiile din afara emisiunii să fie mai interesante decât însăși emisiunea.

***În ce măsură răspund aceste
programe tuturor categoriilor de
telespectatori?***

Am vrea să ne adresăm tuturor, dar trebuie să fim conștienți de cine

Prof. Dr. Aurora
Liiceanu

Acad. Dan
Berindei

Acad. Constantin
Bălăceanu Stolnici

Dumitru
Prunariu

este în fața micului ecran la ora respectivă, care este publicul-țintă al postului respectiv și toate aceste lucruri ne fac să restrângem aria telespectatorilor. Postul de televiziune Realitatea TV, fiind un post de știri, se adresează în mod special persoanelor active, între 20-65 de ani și, pornind de la această premiză, noi încercăm să ne adresăm aceluiași tronson. Promovăm programe de sănătate, programe educaționale, în care vorbim pentru tineri, pentru părinți sau pentru dascăli, și programe de familie. Vedeți, dacă anumite lucruri ar fi spuse doar de noi, niște necunoscuți, impactul n-ar fi același, dar este cu totul altceva când acad. C-tin Bălăceanu Stolnici vorbește despre faptul că societatea noastră privește la vițelul de aur și afirmă că nu-și poate lua ochii de la el. Atunci când a fost întrebat: „Cine este vițelul de aur?”, invitatul a vorbit despre materialism și despre faptul că trebuie să privim la Dumnezeu, spunând că, dacă nu avem această perspectivă, viața nu înseamnă nimic.

Încercăm aproape săptămânal să promovăm valorile familiei, să vorbim despre problemele pe care le întâmpină o familie, încercând să aducem exemple concrete de viață, pentru că, probabil, oamenii nu așteaptă numai teorie, ci și lucruri concrete. Nu avem invitați doar personalități, ci și „oameni obișnuiți”, care au reușit să depășească problemele vieții și a căror experiență

poate constitui un exemplu pentru cei care urmăresc aceste emisiuni.

Ce dificultăți ați întâmpinat în demararea acestui program?

Dificultăți au fost foarte multe. Vă imaginați că e nevoie de o echipă tehnică de profesioniști. Printre cei care lucrează cu noi, e doar o singură absolventă de jurnalistică. Ceilalți sunt absolvenții ai altor facultăți și n-au nimic în comun cu domeniul în care lucrează. Aceasta ar fi trebuit să fie dificultatea cea mai mare, însă oamenii pe care Dumnezeu m-a ajutat să-i întâlnesc au învățat extrem de mult într-un timp foarte scurt. Președintele Academiei Române a fost surprins să vadă ce lucruri bune se pot face cu o echipă formată din „puștani”. Niște tineri care au crezut că nici un sacrificiu nu e prea mare, nici măcar de a lucra nopți în șir. Probabil un lucru interesant de spus ar fi acela că studioul a fost finalizat seara, la ora 22:00, iar emisiunea trebuia să intre pe post a doua zi, la ora 16:00. Finalizarea a fost din punct de vedere al aspectului, pentru că rămăneau de rezolvat celelalte elemente tehnice: așezarea luminilor, a camerelor de luat vederi, sonorizarea. Prima emisiune a fost terminată în zori, la ora 5:00. S-a lucrat toată noaptea, iar a doua emisiune a fost finalizată tot în zori, la ora 5:00. Și așa putea să mai dau multe exemple de felul acesta. Cred însă că, fără ajutorul lui Dumnezeu, aceste dificultăți n-ar fi fost depășite.

Cum poate un adventist, obișnuit să vadă televizorul ca pe un lucru în proporție de peste 90% rău, să împace această viziune cu ideea de „program TV adventist”? Poate exista ceva bun, alături de un procent atât de mare de rău? Nu e riscant să le amestecăm?

Da. Cred că este riscant. Impactul pe care îl are azi televiziunea este foarte puternic, însă a-l ignora înseamnă a ignora o putere pe care Dumnezeu poate s-o folosească. TV este ca un cuțit – poți să tai pâine sau poți să omori pe cineva cu el. Cred că multe suflete au fost rănite și omorâte. Uneori, televiziunea a modelat strâmb concepții și mentalități, însă am fost bucuroși să constat că sunt personalități din lumea culturală, care resimt acest lucru și care se bucură atunci când cineva – așa cum suntem noi – folosește acest mijloc pentru a promova valorile și, probabil, de aici vine surprinderea celor mai mulți, care au participat la emisiunile noastre. Dintre toți europenii, românii se uită cel mai mult la televizor. În România sunt cele mai multe posturi de televiziune din estul Europei, iar de când „revoluția s-a întâmplat” la TV, totul se întâmplă la TV.

Ce ar putea face membrii bisericii pentru a susține aceste programe?

Dacă membrii bisericii vor urmări (din când în când) aceste programe, dacă vor avea puncte de vedere și vor ști să aprecieze când e de apreciat și mai ales să critice când este de criticat, acest lucru ne poate ajuta. Cred că ei ar putea să se transforme într-o echipă de promovare a acestor programe, să folosească acest pretext pentru a începe discuții cu persoanele care le sunt aproape. Încercăm zilele acestea să lansăm un calendar de buzunar pentru anul viitor, în care să fie o promovare a acestei emisiuni, pentru a le împărtăși celor apropiați. Dar mai mult decât orice, susținerea în rugăciune ne va face să simțim o putere suplimentară și, pentru acesta, le mulțumim tuturor de pe acum.

De ce reînviorearea încinării?

Sala Casei de rugăciune este plină și în Sabatul acesta, ca de obicei. Cei care au sosit mai târziu își aleg și ei un loc, dintre cele rămase neocupate. Freamătul general nu încetează decât atunci când formația îngenunchează pe platforma amvonului. Până și clipele de liniște sunt acompaniate de fondul muzical, întrerupt de șoapte din când în când.

Atmosfera dinamică, continua curgere a programului – cântări, rugăciuni, colectă, predică – poartă cu ele mesajul unei activități susținute. Însă, de-a lungul întregului program de încinare, stăruie o așteptare nerostită, de a atinge Cerul – adică să se întâmple ceva sfânt, aducător de pace și vindecare, în tonuri înflăcărare sau în șoapte blânde, pline de spontaneitate spirituală.

Sabat de Sabat îi invităm pe participanții la încinarea din bisericile noastre să parcurgă iar și iar traseul liturgic adventist. Credințioșii împlinirii acestei misiuni este apreciată de obicei din perspectiva respectării cât mai exacte a programului standard al fiecărei biserici locale. Organizarea responsabilă a întregului orar al serviciului de încinare cere un efort de continuă reînnoire.

Există însă o dimensiune care dă strălucire loialității eclesiastice: implicarea profund spirituală. Aici este marea diferență dintre preotul Zaharia și ceilalți confrăți de slujire: Pruncul din brațele sale nu este un alt nou născut, ci divinul Mesia, în care, ochii lui deslușesc mântuirea (Luca 2,29-32). Activitatea preoțească a lui Zaharia din acea zi sacră nu a fost perturbată, ci înnoiată de prezența Cerului. Paradoxal, clipa binecuvântată a revelației spontane se așeza peste așteptarea neînvinșă a veteranului

adventist.

Conducători ai încinării, unde îi conducem pe încinători prin programul de încinare? Ritualul prestabilit lasă loc neprogramatei, dar inevitabilei așteptări a descoperirii lui Dumnezeu printre încinători? Conștiința prezenței lui Dumnezeu și impactul ei binecuvântat asupra experienței spirituale – iată motivul necesar și suficient pentru a face din reînviorearea încinării o preocupare prioritară.

Reînvioreare: revenirea la starea originală

Expresia „reînviorearea încinării” vorbește despre o tradiție demnă de a fi respectată și transmisă din generație în generație. Însă, înainte de a fi aplicată sau transmisă mai departe, tradiția încinării noastre trebuie reînvioreată, adică readusă la starea ei originală. Acest proces este imperios necesar, chiar dacă revenirea la semnificațiile originale ale încinării înseamnă schimbare, iar percepția tradiționalistă o etichetează ca fiind inevitabil nocivă. Orientarea reînvioreării încinării către rădăcinile ei biblice este un adevăr prezent, care merită dedicarea celor mai intense și sfinte energii ale bisericii.

Atitudinea de a nu schimba nimic, justificată prin eroismul rămânerii la „vechile pietre de hotar”, ne plasează deseori tocmai în afara idealului declarat, prin simplul fapt că lăsarea lucrurilor așa cum sunt nu le asigură conservarea, ci degradarea. Un zid alb, lăsat așa cum este, este expus în mod inevitabil unui șuvoi de schimbări, pentru că, nefiind îngrijit, el va deveni în scurt timp un zid negru. Dacă dorim să

Teodor Huțanu,
secretarul Uniunii Române

rămână alb, atunci va fi necesar să-l văruiam iar și iar. Pentru a păstra curat și alb vechiul zid, va trebui să avem mereu un nou zid alb. Realitatea este că, deseori, ceea ce respectăm ca fiind o tradiție sacră este de obicei un lucru care a fost înnegrit de timp. Tot ce se opune schimbării este schimbat de însăși atitudinea de opoziție în ceva negativ. De aceea, orice tradiție bună, pentru a fi demnă de transmis, trebuie să fie reînviată. Păstrarea credincioasă a *credei date sfinților o dată pentru todeauna* (Iuda 3) înseamnă reactualizarea ei permanentă în viața membrilor bisericii.

Reînvierea închinării prin reînvierea închinătorilor

La ce ne gândim când ne apropiem de subiectul reînviării închinării? Înainte de orice demers, este bine să conștientizăm faptul că modernizarea stilului de închinare nu produce închinare. Noi metode nu produc noi închinători. Impunerea de stiluri și metode noi este o situație deja moartă, nu va duce la nimic altceva decât la cosmetizarea unei stări de degradare.

Evident, o cântare nouă, o predică mai scurtă și mai bine pregătită, o atmosferă de părtășie mai bine realizată, mai multă diversitate și participare în cadrul serviciilor de închinare pot avea un efect benefic asupra închinătorilor. Un principiu fundamental nu ar trebui însă omis: reînvierea închinării înseamnă mai mult decât împăscărea exprimării – înseamnă reînvierea închinătorilor.

Isus vorbește despre vinul nou, care trebuie pus în burdufuri noi (Luca 5,37.38). El a folosit în această analogie două cuvinte grecești, diferite, pentru „nou”. Vinul nou (neos) se păstrează în burdufuri noi (kainos), adică proaspete. Cum am putea noi – burdufuri vechi – să acceptăm schimbările înnoitoare? Reîmpăscându-ne. Păstrându-ne proșteimea. Trăind reînvierea, adică revenind la starea originală. Martorul credincios numește această stare „dragostea dintâi” (Apoc.2,4).

Am văzut credincioși care au albit, dar au rămas mereu proaspeți. Ei erau înflăcărați pentru Dumnezeu acum 40 de ani. Proșteimea devoțiunii lor este proaspătă și astăzi, iar peste 20 de ani, ei vor rămâne la fel. Într-un mod supranatural, ei își mențin proaspăt vasul ființei pentru a spune bun venit la tot ce este vrednic de iubit și de primit (Fil. 4,8).

Cântarea, predicarea și ascultarea, rostirea de rugăciuni sau experiențe, chiar dacă se desfășoară în biserică, nu sunt inerent închinare. Conducerea închinării, în conformitate cu programul și regulamentele bisericii, nu implică automat și ajungerea închinătorilor în realitatea închinării. Indiferent de activitatea pe care o avem de îndeplinit în serviciul de închinare, în primul rând noi ne închinăm. Indiferent de rolul atribuit, în primul rând, suntem închinători. Orice manifestare exterioară trebuie să fie o expresie a ceea ce este în interior. Înainte de a avea loc în sala de cult, închinarea are loc în spiritul închinătorului. Astfel, reînvierea inimii este hotărâtoare pentru reușita reînviării închinării.

„Noi nu avem adevărata religie, decât atunci când aceasta exercită o influență dominantă asupra noastră în orice activitate. Trebuie să avem o evlavie practică, pe care să o întretinem cu viața noastră

trăită. Trebuie să avem harul transformator al lui Hristos în inimile noastre. Avem nevoie de mult mai puțin eu și de mult mai mult Isus” (Ellen White, *Signs of the Times*, febr. 3, 1890).

Comitetul pentru închinare al fiecărei biserici locale nu este chemat în primul rând să stabilească meniul spiritual al fiecărui Sabat, ci să practice și să fie recunoscut pentru autenticitatea închinării personale a membrilor care îl compun. Închinarea nu poate fi impusă de dirijarea închinătorilor spre închinarea adevărată, ci ea se face prin exemplul propriu, oferind un model înălțător al vieții de închinare. În felul acesta, conducătorii bisericii nu stau în calea închinării, ci îi deschid larg porțile. Ei conduc prin exemplu.

Cum modelăm închinarea?

Suntem mereu elevi în școala închinării. Oricât ar cunoaște cineva subiectul închinării nu are dreptul să se considere expert în acest domeniu. Aici învățăm permanent. Închinarea este un dialog continuu cu Dumnezeu. Este o conversație în desfășurare. Închinarea nu se rezumă la o adunare a oamenilor într-un anumit loc, la un anumit timp, în jurul unei anumite idei. Închinarea înseamnă unirea spiritului nostru cu toți cei care se închină lui Dumnezeu în întregul

Univers. Închinarea noastră este asemenea plonjării într-un torent care curge mereu.

Deși închinarea publică are loc în Sabat, ea este o continuare a închinării din toate celelalte zile ale săptămânii. Dacă ne-am închina doar în ziua a șaptea, atunci ar fi dificil, chiar imposibil să recunoaștem prezența lui Dumnezeu, care ni Se descoperă în programul de închinare. Modelul închinării din Sabat se extinde inevitabil și asupra modelului închinării din celelalte șase zile ale săptămânii. Închinarea nu poate fi condusă decât de un închinător. Când se află pe platforma amvonului, ca să invite biserica la închinare, el continuă experiența zilnică a închinării.

În *Trilogia spațiului*, C.S.Lewis vorbește despre călătoria unui personaj al cărții pe o altă planetă. Ajuns acolo, acesta încearcă să-și dea seama unde se află, comparând relieful acelei planete cu ceea ce cunoștea de pe pământ. Nu știa că nu există termen de comparație pentru acel loc. Mai întâi, spune că arată ca o umbrelă, apoi, crede că este ca o umbrelă întoarsă de vânt. După aceea, are convingerea că arată ca tuburile unei orgi. Însă comparația nu se oprește aici și alte lucruri sunt enumerate. Autorul conchide, printr-o observație semnificativă: „Este greu să observi lucrurile, dacă nu știi cum arată!” Este greu să te întâlnești cu Dumnezeu în programul unui Sabat, dacă nu ai experiența întâlnirilor cu El în cursul săptămânii. Imediat însă ce ai această cunoaștere binecuvântată, vei observa prezența Lui oriunde.

Iată un exercițiu relevant: caută să identifici în trafic un anumit tip de mașină, pe care nu ai observat-o anterior într-un mod special. Vei descoperi că este mult mai prezentă decât îți imaginați inițial. O experiență comparabilă am trăit cu ocazia schimbării domiciliului. Pentru prima dată, conduceam o Dacie „papuc”. Brusc am început să

observ o mulțime de alte Dacii „papuc”. Niciodată mai înainte nu am fost atât de intens conștient de prezența lor. Ele erau mereu pe străzi și șosele, dar eu nu le vedeam.

Unii închinători – oare cât de mulți? – nu pot vedea închinarea, pentru că nu au experiența personală a închinării. Cum ar putea fi atrași în torentul închinării permanente? Oferind un model practic. Împărtășirea vieții devoționale personale este primul pas în a-i conduce și pe alții pe calea evlaviei. Prelungirea închinării private cu închinarea colectivă a bisericii oferă consistență programului Sabatului, iar închinarea nu mai este privită ca fiind un exercițiu de pioșenie regizată sau o parodie a spiritualității autentice. Reînvierea nu este pentru holda moartă, ci pentru *toată verdeața de pe câmp* (Zah.10,1).

Reînvierea închinării începe cu cei care conduc și cu modul de a conduce. Să nu ne grăbim însă a-i acuza pe alții pentru lipsa reînviării. Isus ne-a spus să lăsăm copilașii să ne conducă. Sună ciudat? Să recitim Matei 18,1-5. Precizarea Mântuitorului nostru este clară: *ca ei!* Cântând osanale Celui care vine în Numele Domnului – *ca ei*. Slăvind și laudând

pe Dumnezeu în Templu, sub privilegiile indignate ale fariseilor – *ca ei*.

Copiii ne pot conduce spre reînviere. Ei nu pot fi forțați să se închine. „Iubiți pe Isus? Veniți să-I cântăm!” – și închinarea a și început. De ce vechimea în biserică ne face tot mai distanți? Maturitatea creștină înseamnă stabilitate, nu înțepenire. Înseamnă să devin mai puțin conștient de mine însumi și tot mai conștient de măreția lui Dumnezeu.

Reînvierea închinării nu urmărește să te convingă să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut. Ținta ei este să te conducă la închinare. Vrei să te alături celor care se roagă și lucrează pentru venirea reînviării de la Fața Domnului peste închinarea noastră? Cea mai bună cale de a-i atrage pe alții la închinare este să mă închin eu însumi lui Dumnezeu. Ce va urma este în mâna Lui. Să ne pregătim bine: Dumnezeu va răspunde dincolo de orice imaginație.

„Răul produs de o închinare formală nu poate fi niciodată descris îndeajuns, însă nici un cuvânt nu poate reda pe deplin profunda binecuvântare adusă de o închinare autentică.” (Ellen White, *Gospel Workers*, p. 352)

Dăruirea și închinarea

Prezentul articol este destinat zilei isprăvniciei, din 30 noiembrie 2002.

Era într-o zi de vineri, când un frate a intrat în clădirea Conferinței Moldova și, întâlnindu-mă, m-a rugat să-l împrumut cu o anumită sumă de bani, pentru că urma ziua Sabatului și „nu poate să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu cu mâinile goale”. Persoana respectivă era cunoscută în rândurile frăției ca un om integru, de o profundă spiritualitate, care bineînțeles a restituit în scurt timp împrumutul făcut, deși nu era o sumă mare. El a pus în aplicare sfatul dat de Moise poporului Israel: „De trei ori pe an, toți bărbații să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El: la sărbătoarea azimilor, la sărbătoarea săptămânilor și la sărbătoarea corturilor. Să nu se înfățișeze cu mâinile goale înaintea Domnului...”¹.

Sunt nenumărați credincioșii care gândesc și procedează la fel. Există în schimb și cazuri izolate de persoane care așază orice apel la dăruire sub lupa suspiciunii și a neîncrederii, uitând faptul că niciodată sacrificiul dăruirii nu îl are pe om sau o instituție ca destinatar final, ci pe Dumnezeu.

Voci care perturbă închinarea

Anul în curs este anul reînviării și revitalizării închinării personale și comune. Un element esențial, care întregeste închinarea noastră este dăruirea. Evanghelia după Matei, capitolul 2, versetul 11, vorbește despre vizita magilor care „au intrat în casă, au văzut Pruncul și pe Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat; apoi și-au deschis vistieriile, și i-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă...”

Magii nu făceau parte din poporul ales, nu erau beneficiarii tezaurului adevărilor divine, și, cu toate acestea, știau un lucru esențial: întotdeauna adevărata închinare este însoțită de dăruire.

Acești magi nu s-au oprit nici chiar pentru o clipă să întrebe: „Oare ce va face Iosif cu aurul? Oare n-ar fi mai bine să fie înlocuit cu argint? Oare n-ar fi suficientă tămâia?”

Pe terenul sfânt al închinării, al relației dintre om și Dumnezeu, în clipa luării deciziei pentru dăruire, pătrund voci străine care pot veni dinspre firea pământească ce vrea să rețină totul, din afara noastră, în urma unei cercetări a ceea ce alții au dăruit, sau chiar au loc comentarii privind greșita administrare a fondurilor. Întotdeauna au fost și vor fi nenumărate voci care pot perturba închinarea noastră. Nici magii n-au fost scutiți de asemenea încercări, în schimb, nimic și nimeni nu i-a putut opri, în momentul în care au văzut pruncul, să se închine și să-și deschidă vistieriile.

Dăruirea – ocazie festivă

Fiecare dintre noi am putea enumera ocaziile festive la care am participat în ultima perioadă de timp. Dacă încercăm să alcătuim o listă cu motivele care au generat Sabatele cu destinație specială, vom descoperi o mare diversitate a acestora. Cu toate acestea, nu-mi amintesc de o festivitate a dăruirii.

În cartea *Patriarhi și profeți*, Ellen White descrie evenimentele petrecute în ceruri imediat după căderea omului în păcat. Ea vorbește despre convorbirea tainică a Tatălui cu Fiul, care „a durat destul de mult”². Apoi, Hristos prezintă îngerilor întregul Plan de Mântuire, coborârea în lumea păcatului și întruparea, misiunea Sa

Ioan Câmpian,
trezorerul Uniunii Române

pe pământ și felul cum urma să moară de o moarte crudă, în locul păcătoșului. Îngerii ascultau uimiți, iar Hristos i-a asigurat „că, prin moartea Sa, El va răscumpăra pe mulți și va nimici pe acela care are puterea morții. [...] Atunci, o bucurie, o inexprimabilă bucurie, a umplut cerul. Slava și binecuvântarea unei lumi răscumpărate au întrecut până și durerea și sacrificiul Prințului Păcii.”³

Gândurile precedente ne ajută să surprindem un crâmpci din festivitatea dăruirii cerului. Poporul Israel a fost învățat să procedeze la fel. Biblia ne înregistrează expresii ale poporului de următorul tip: să mergem la tabernacol, să-l auzim pe Samuel cum predică” sau „să-l auzim pe David cum cântă la harpă”

Observăm aici creativitatea care l-a îndemnat pe poporul evreu s-o practice, care să ofere un cadru plăcut și natural al închinării. Dăruirea nu era forțată. În perioada Vechiului Testament, aducerea de daruri și zecimi la templu era o ocazie de bucurie, exprimată în diverse moduri.

Pe plan local, în bisericile noastre, este nevoie să urmărim sfatul biblic în acest sens și să descoperim căi și mijloace prin care clipele dăruirii să devină încărcate de bucuria înălțării sufletești și spirituale. Închinarea prin mărturie publică sau personală, care să depășească barierele formalității, poate aduce multă binecuvântare.

„Dăruirea este o importantă disciplină spirituală. Pot fi găsite căi pentru a face dăruirea mult mai

experiență, o povestire un mesaj, oricând este binevenit. Este nevoie de creativitate și responsabilitate în pregătirea dăruirii, care să-i unească pe toți credincioșii într-o închinare autentică. O astfel de experiență au cunoscut credincioșii din Macedonia, despre care apostolul Pavel relatează: ”în chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnici care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestora nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu.”⁷

Calitatea dăruirii și a închinării

Dacă banii constituie obiectul principal al bisericii, atunci nu contează prea mult prin ce căi au fost obținuți. Dar, dacă dăruirea este o componentă esențială a închinării, calitatea darului și motivele care stau în spatele său sunt lucrurile cele mai importante. Dumnezeu nu privește la cantitatea darului, ci la calitatea acestuia.

Darul trebuie să fie oferit din inimă (2 Cor. 8,5), de bunăvoie (Ex. 25,2), desăvârșit (Lev. 22,21), să reprezinte un sacrificiu (Marcu 12, 43.44) și să nu fie substituit al ascultării (Sam. 15,22).

Dăruirea nu este doar un act exterior, ci o expresie a atitudinii și simțămintelor interioare. „Dumnezeu Și-a transpus dragostea veșnică pentru noi într-o formă tangibilă prin darul Fiului Său, și printr-o constantă providență pentru nevoile noastre fizice și estetice. Este posibil să dăruiești fără să iubești, dar este imposibil să iubești fără să dăruiești. Acesta este un principiu divin.”⁸

Sacrificiul, dăruirea și jertfa se regăsesc, în actul închinării, nu doar în acele clipe în care decidem să dăruim o mică parte (zecimi și daruri) din acel mult prin care Dumnezeu a binecuvântat viețile noastre, ci și în faptul că viața în Hristos devine o perpetuă închinare: *Vă îndemn dar, fraților, pentru*

sau „pe Solomon cum se roagă”. Dimpotrivă, credincioșii participau la zilele de sărbătoare cu un singur scop: „de a aduce jertfe și daruri” (Ex. 3,18; 5,3, 8, 27; 10,25).

Să vedem modul în care procedau evreii în astfel de ocazii. Informații explicite se întâlnesc în Deuteronom, capitolul 16. Credinciosul se prezenta cu darul său la locul pe care Dumnezeu avea „să-l aleagă”⁴ și unde, în mod public, aducea o frumoasă mărturisire cu privire la eliberarea din robie și stabilirea în Țara Făgăduinței.⁵

inspiratoare și înălțătoare. Aproape orice formă poate deveni rutină, dar provocarea care stă în fața bisericii contemporane este să descopere simboluri și acțiuni prin care să poată comunica grație și bucurie.”⁶

În fiecare an, se pregătește un mic comentariu pentru zecimi și daruri, dar scopul acestui material nu este acela de a-l citi în mod mecanic. Ideile principale din respectivul comentariu pot fi prezentate liber și contextualizat, în funcție de nevoile locale, naționale sau mondiale. Dacă avem ceva mai bun, mai inspirator, o

îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre, ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească⁹. Fiecare zi va fi o zi a recunoștinței, iar ocaziile dăruirii se vor transforma în zile de sărbătoare.

¹ Deut. 16,16

² Ellen White, Patriarhi și profeți, p. 50.

³ Idem, p. 52-53

⁴ Deut. 16,2

⁵ Deut. 16, 5-8

⁶ Herb Mather, Dont Shoot the Horse (Til You Know to Drive the Tractor), p. 57, referință preluată din Revista „Dynamac”

⁷ 1 Cor. 9,11,12

⁸ Mel Rees, „Giving: essential to worship”, Ministry, Noiembrie 1985

⁹ Rom. 12,1.

Sugestii pentru momentele dăruirii

- Responsabilul local al Departamentului Isprăvnicie sau prezbiterul vor purta de grijă ca, în fiecare Sabat, persoana cea mai potrivită și bine pregătită să pregătească timpul dăruirii. O mărturie personală, o experiență sau comentariul pentru zecimi și daruri, prezentat liber, experiența unui tânăr care pentru prima dată dăruiește zecimea din primul său salariu, prezentarea unui material cu rapoarte concrete privind folosirea sumelor pentru daruri speciale sau pentru proiecte ale bisericii locale (activități TinServ, ADRA, Radio etc), pot fi subiecte de prezentat.

- Dacă există vizitatori care nu sunt familiarizați cu practica dăruirii, să se accentueze caracterul benevol al dăruirii și privilegiul exprimării recunoștinței față de Dumnezeu în acest mod.

- În timpul dăruirii, este binevenit un acompaniament instrumental sau o piesă muzicală, prezentată de un cor, o formație, un solist sau intonarea unui imn de către întreaga biserică.

- Pregătirea unui subiect specific pentru serviciul de închinare de la ora 11,00, despre zecimi și daruri, iar momentele dăruirii pot fi intercalate în cadrul vorbirii sau după apelul final.

- În unele zone ale lumii, se obișnuiește să se așeze un coș pe amvon și fiecare credincios, în mod personal, depune zecimile și darurile în coșul respectiv (în acest caz, trebuie să existe condițiile de spațiu necesare).

- În unele comunități din țară se obișnuiește, conform sfatului inspirat, ca la împlinirea unui anumit număr de ani sau în urma unei experiențe deosebite, persoana în cauză să rostească cuvinte de recunoștință în fața bisericii și să așeze un dar de mulțumire în coșul de pe amvon.

- Tinerii sau copilașii pot îndeplini lucrarea de strângere a zecimilor și a darurilor.

- Rugăciunea de consacrare și mulțumire poate fi înălțată înainte de a fi adunate zecimile și darurile. Zecimea este sfântă prin natura ei, din momentul în care am decis încă de acasă s-o dăruim lui Dumnezeu.

- Înlocuirea unor coșuri uzate cu săculeți din material textil, plușat, care să fie trimise din mână în mână.

- Pregătirea unui program special, cum ar fi ocazia darului de toamnă sau a zilei isprăvniciei, în care momentul dăruirii, împreună cu rostirea cuvântului, să constituie partea principală a acestuia.

Bani și iar bani

Universitatea Standford

Într-o zi, doi oameni – soț și soție – îmbrăcați obișnuit și folosind un limbaj ca de la țară au cerut o audiență la rectorul Universității Harvard. Deoarece arătau a oameni simpli și neînsemnați, au fost lăsați să aștepte ore întregi. Într-un sfârșit, dându-și seama că nu vor pleca, secretara le-a permis să intre la rector, care încrezător că va termina repede cu cei doi țărani, i-a salutat în grabă și i-a întrebat cu ce le putea fi de folos. Atunci ei au început să îi povestească despre fiul lor decedat, care frecventase cândva Universitatea Harvard. *Am vrea să ridicăm un monument în cinstea lui*, au conchis ei. La auzul acestei dorințe, rectorul le-a răspuns: *Dacă am permite fiecărei familii să ridice un monument, atunci campusul nostru s-ar transforma într-un cimitir*. Dar părinții i-au răspuns: *Dar noi nu vrem să construim în memoria lui o piatră funerară, ci o clădire*. Gândindu-se că în mod evident ei nu înțelegeau implicațiile financiare ale unui asemenea proiect, rectorul le-a spus: *Vă dați seama cât de mult vă va costa? O clădire în campusul nostru valorează peste șapte milioane de dolari*. Când a auzit această cifră, soția s-a întors către soț și l-a întrebat: *Adică numai de atâta ai nevoie ca să construiești o universitate? Hai atunci să*

construim una care să fie numai a noastră. Așa că domnul și doamna Stanford au ieșit pe poarta Universității Harvard pentru a merge în California și a pune bazele Universității Stanford.

Banii sunt importanți, deoarece influențează modul în care ne vedem pe noi înșine. Dacă nu avem prea mulți bani, ne considerăm nu numai săraci, ci și neajutorați și neînsemnați. Banii sunt importanți pentru că influențează modul în care ne vedem unii pe alții. Tindem să îi tratăm diferit pe cei care au bani și să le facem favoritisme (Iacov 2). Banii influențează modul în care îi vedem pe Dumnezeu. Banii înseamnă viață. Banii reprezintă o combinație de timp, talent și energie, combinație transformată într-un obiect de schimb. Noi punem alături timpul nostru, talentul și energia noastră și suntem recompensați sau plătiți pentru serviciile prestate sau produsele obținute cu bani. Iar când ajungem să avem suficienți bani, începem să credem că nu mai avem nevoie de Dumnezeu. Este semnificativ faptul că diagnosticul pe care îl pune Dumnezeu bisericii Sale din timpul din urmă este starea de căldicel și satisfacția de sine. Iar dilema constă tocmai în faptul că El a binecuvântat din plin această biserică.

Benjamin C. Maxson,

directorul
Departamentului
Isprăvnicie de la
Conferința Generală.

De ce sindrom suferiți?

Problema nu constă în lipsa banilor, ci în lipsa dependenței de Dumnezeu. Când spunem: *Nu am bani suficienți*, noi spunem, de fapt, *Dumnezeu nu este suficient de mare pentru noi*. Haideți să identificăm sindromul de care suferim:

Sindromul posesiei – Tindem să considerăm că totul ne aparține. Aceasta este casa mea, biserica mea, costumul meu, mașina mea etc. Gândind în acest fel, ajungem să ne îngrijorăm cu privire la ce se va întâmpla cu ceea ce ne aparține. Când nu avem suficient de multe, ne îngrijorăm că nu avem, când avem destul de multe, ne facem griji ca nu cumva să le pierdem. Când cădem în capcana de a fi posesivi, începem să îi luăm locul lui Dumnezeu.

Sindromul renumelui – Bill Gates are un renume. Dar cât de fericit este știind că are 30 sau 40 de miliarde de dolari? V-ar plăcea ca în permanență să fiți supravegheați de cei de la poliția economică în orice ați întreprinde? Credeți că este fericit și liniștit la ideea că este

recunoscut drept unul dintre cei mai bogați oameni de pe pământ? Există ocazii când a trece neobservat constituie un avantaj. Atunci de ce căutăm să fim recunoscuți în funcție de hainele pe care le purtăm, de meseria pe care o avem și de cât de bogați suntem?

Sindromul încrederii – Uneori, începem să ne punem încrederea în ceea ce posedăm, uitând că totul îi aparține lui Dumnezeu. Cât de mulți bani credeți că v-ar trebui pentru a fi siguri că puteți face față oricărei situații?

Sindromul puterii – Este pericolos atunci când începem să căutăm putere în bani, și nu în Dumnezeu. *Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui* (2 Petru 1,3). Pavel spune că el are totul în Hristos care îl întărește. Textul din Efeseni 2,6 ne spune că, dacă rămânem în Hristos, noi suntem ridicăți la cer pentru a locui împreună cu El. Ce putere mai mare ne-am putea dori?

Sindromul controlului – Ați auzit vreodată pe cineva spunând: *Până nu se îndreaptă lucrurile, nu voi mai da la biserică nici zecimea și nici vreun alt dar!* Cum ar putea un șantaj financiar să schimbe biserica, dacă nici Duhul Sfânt nu reușește să o schimbe?

John Maxwell povestește o experiență proprie. Atunci când a fost numit pastor în primul său câmp, veneau la biserică doar o mână de credincioși. După mai multe luni,

numărul lor a crescut la 60-65. Avuseseră loc multe schimbări, iar biserica a început să crească. Într-o zi, chiar în timp ce se pregătea să urce la amvon, unul dintre cei care dădeau cea mai mare zecime l-a oprit și i-a spus *Sunteți aici de șase luni și multe lucruri s-au schimbat în biserica noastră. O să continui să dau zecimea doar dacă unele lucruri revin așa cum au fost. Dacă nu, nu*. Atunci, John i-a răspuns *De ce îmi spuneți mie, spuneți-I Aceluia căruia îi dați zecimea*, și spunând acestea l-a luat de braț, l-a așezat pe genunchi și i-a spus să repete după el: *Dragă Doamne, eu m-am hotărât să fur din ce este al Tău*. Atunci omul a explodat: *Cum o să spun așa ceva?* În aceea zi, Maxwell a urcat la amvon fiind conștient că s-ar putea să fie ultima lui predică acolo, din cauza gestului față de cel care asigura peste jumătate din zecimea strânsă în acea biserică. Dar, enoriașul s-a întors săptămâna următoare și i-a spus: *Îți mulțumesc, pastore! În tot acest timp am trăit cu ideea că aceasta este biserica mea, fiindcă asiguram jumătate din buget*. Credeam că mie îmi revine dreptul de a o conduce. Dar am ajuns la concluzia că biserica este a lui Dumnezeu. Niciodată nu voi mai crea probleme cu dorința mea de a avea totul sub control datorită banilor pe care îi dau.

Sindromul „dacă...” – Uneori, ne scuzăm spunând: *Dacă am avea una sau alta, am face voința lui Dumnezeu pentru biserica Sa. Dacă am avea...*

Sindromul Ezechia – Pentru a fi sigur, Ezechia l-a rugat pe Dumnezeu să dea soarele înapoi cu zece trepte. Gândiți-vă câte legi ale fizicii a fost nevoit Dumnezeu să schimbe, pentru ca să oprească pământul din mișcarea de rotație, să schimbe sensul rotației, apoi să-l readucă la normal. Dacă legile fizicii și ale universului ar fi rămas în vigoare în timpul acestei schimbări, gândiți-vă la câte cutremure de pământ și câte mări în

flux ar fi distrus pământul. Dar Dumnezeu, cu un singur deget, a avut grijă să nu se întâmple nimic din toate acestea – doar pentru a întări credința unui simplu om. Însă atunci când au venit trimișii Babilonului și au întrebat care era sursa puterii care a schimbat legile naturii, regele Ezechia a răspuns arătându-le toate bogățiile acumulate. Gândiți-vă cum s-ar fi putut schimba istoria, dacă el le arăta nu bogățiile, ci pe Dumnezeu cel Atotputernic. Cunoaștem urmarea acestui gest nechibzuit: câțiva ani mai târziu, babilonienii s-au întors să ia cu ei acele bogății.

Cele trei principii din Matei 6

Totul depinde de cine ne conduce viața și tot ceea ce avem. Matei 6,24 spune: *Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt...* În același capitol, sunt prezentate trei principii:

atât de bine resursele oferite de El, încât să nu mai rămână nimic distrus sau corupt, ci totul să fi fost lăsat în seama lui Dumnezeu pentru a face după voința Sa.

2. *Puneți pe primul plan Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui* (Matei 6,25-33). Dacă îmi fac griji, înseamnă că îmi spun: *Eu sunt Dumnezeu și îmi pot purta singur de grijă*. Mel Reese povestește despre un om înstărit, care avea o fermă foarte întinsă. Întotdeauna el obținea cele mai bune recolte din întreaga zonă. Adesea, el spunea: *Această proprietate îi aparține lui Dumnezeu. Eu sunt doar un fel de manager. Sunt credincios cu zecimea, așa că El mă binecuvântează*. Într-o zi, au venit lăcustele și au devorat tot ce era pe terenurile din

apropiere. Au trecut și de hotarul fermei acestui om și au mâncat și ultima boabă de grâu. Atunci vecinii și prietenii au venit și l-au întrebat: *Unde era Dumnezeu când au venit lăcustele?* Răspunsul lui a fost: *Dacă Dumnezeu vrea să-și pască lăcustele pe câmpurile Sale cu grâu, ce treabă am eu?*

3. *Căutați mai întâi Împărăția cerurilor și neprihănirea lui Dumnezeu*. Nu banii sunt problema, ci noi înșine. În Matei 19, un tânăr bogat îl întreabă pe Isus ce trebuie să facă pentru a fi mântuit. Isus îi răspunde *Să nu comiți nici o crimă sau adulter, să nu furi, să nu dai mărturie falsă, să îți respecti părinții și să-ți iubești vecinii ca pe tine însuși*. Disperat, tânărul îi spune că a ținut toate aceste porunci și întreabă ce-i mai lipsește totuși. Atunci Isus îi spune: *Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te și vinde tot ce ai, dă banii săracilor, astfel îți vei strânge comoară în ceruri. Apoi, vino și urmează-Mă!*

Deseori, folosim această istorisire pentru a-i motiva pe oameni să dea mai multe daruri la biserică. Dar nu acesta este scopul acestei relatări. Problema nu era cu bogăția, ci faptul că ea stătea între Dumnezeu și acel tânăr. Singura cale prin care vom evita să nu fim obsedați de bani este să recunoaștem că totul îi aparține lui Dumnezeu.

Sabatul și încinarea

Ce se întâmplă când ne încinăm? Ce fel de experiențe avem în actul încinării? Care sunt atitudinile noastre când venim să ne încinăm? Care sunt nevoile de bază, pe care încinarea ar putea să le satisfacă? Întrebări care își caută încă răspunsuri.

Definirea încinării

Fără o clarificare a conceptului, încinarea este dificil de înțeles.

James White spunea că:

„Originea lui este latinescul *colere*, un termen folosit în agricultură, însemnând a cultiva. Atât franțuzescul *le culte*, cât și italianul *il culto* păstrează încă sensul cuvântului latin ca un termen uzual pentru încinare. Este un termen bogat în înțelesuri, mult mai bogat decât termenul englezesc *worship* (încinare), pentru că el surprinde acea responsabilitate mutuală dintre fermier și pământul sau animalele sale. Dacă nu-mi voi hrăni cum se cuvine puii, nu vor fi ouă; dacă nu-mi voi plivi grădina, nu vor fi vegetale. Este o relație a unei mutuale dependențe ... Este o lege a dăruirii și primirii în schimb, sigur, nu în termeni egali, dar totuși legate una de cealaltă” (James White, *Introduction to Christian Worship*, p. 32).

Încinarea creștină nu este o invenție umană, ci un dar divin. Dumnezeu Se oferă pe Sine într-o relație personală, iar noi răspundem.

Doxologia, cap. 4 și 5 din Apocalipsa, scoate în evidență tocmai această vrednicie, prin care puterea creatoare și activitatea mântuitoare a lui Dumnezeu sunt recunoscute (Apoc 4,11; 5,9.12). (Doxologie: cântare liturgică închinată Sfintei Treimi).

În acest cântec nou, nota dominantă o reprezintă mântuirea și

ispășirea. Sărbătoarea încinării creștine își găsește centrul în lucrarea lui Isus pentru salvarea neamului omenesc pe crucea Golgotei. El, Mielul lui Dumnezeu, este vrednic de încinare. Această sărbătoare a încinării, manifestată în splendorile cerului, trebuie să aibă astăzi un corespondent în încinarea poporului lui Dumnezeu pe pământ. Biserica este formată din oameni adunați laolaltă în încinare și laudă la adresa Domnului pentru eliberare și totodată pentru anticiparea revenirii Sale pe curând. O astfel de încinare este o recapitulare a istoriei mântuirii. În actul încinării, biserica se identifică pe sine cu comunitatea celor mântuiți, devenind astfel parte a istoriei. În încinare, biserica sărbătorește prezența lui Dumnezeu și a Mielului.

Întreaga acțiune liturgică din Apocalipsa 4-5 are loc în jurul tronului lui Dumnezeu, care este glorificat, iar meritele Sale sunt proclamate înaintea Universului. Omul nu este chemat să glorifice omul. Mielul merită să deschidă Cartea, pentru că El a murit; El este vrednic de încinare, pentru că El a câștigat biruința asupra morții, a păcatului și a Diavolului.

Atitudine față de timp

Creștinismul este religia timpului înaintea spațiului. La începutul istoriei pământului nostru,

Emil Eremie,
pastor în
Conferința Oltenia

Atitudini exprimând închinarea

Poziția omului înaintea lui Dumnezeu este indicată în Apocalipsa 5,14: *...Și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ și s-au închinat Celui ce este viu în vecii vecilor.* Textul grecesc indică „sărutarea pământului”, „a te pleca până la pământ”, „a face plecaciuni”. Aici nu este vorba de glorificarea omului, ci omul Îl slăvește pe Dumnezeu. Omul se pleacă înaintea Lui în țărână. Omul, beneficiarul a tot ceea ce Dumnezeu este și face, recunoaște acest fapt în închinare. Dumnezeu este astfel înălțat și glorificat.

Prima atitudine este **adorarea**, exprimată prin laudă. Adorarea, acel spirit de respect și temere, este punctul de plecare al adevăratei închinări. Nu-L putem lăuda pe Dumnezeu, dacă nu-L adorăm. Adorarea este închinarea cu un profund respect și umilință înaintea Lui. Nevoia noastră fundamentală și totodată datorită noastră este de a-L glorifica pe Dumnezeu. Catehismul Westminster spune că „principalul scop al omului este acela de a-L glorifica pe Dumnezeu și a se bucura de El întotdeauna” (Franklin Segler, *Christian Worship*, p. 69). Adorarea este exprimată în laudă. Psalmul 103,1 redă un astfel de limbaj: *Binecuvântează, suflete, pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt!*

A doua atitudine în închinare este **recunoștința**, exprimată în cuvinte de mulțumire. Prosternarea în prezența lui Dumnezeu este determinată de aprecierea binecuvântărilor primite, timp în care inimile noastre se înalță

Dumnezeu nu a consacrat un loc pentru Sine; mai degrabă El a consacrat o perioadă de timp în care creaturile Sale să se poată întâlni cu El și să comunice. Astfel, Dumnezeu l-a făcut pe om un administrator atât al timpului și al vieții, cât și al lucrurilor materiale, tangibile, proaspăt create.

Sabatul ne reamintește mereu și mereu de sacralitatea timpului în general și a unei zile în particular. El ne reamintește că suntem administratorii acestui dar al lui Dumnezeu, ca și ai tuturor darurilor materiale; el ne spune să folosim darul timpului spre slava lui Dumnezeu și spre binele omenirii în care trăim.

Sabatul a fost darul lui Dumnezeu, oferit tuturor copiilor Săi pentru a stabili și perpetua adevărata închinare prin timp și eternitate. Acest dar nu a fost rezervat doar unor categorii sociale sau religioase, ci tuturor oamenilor și pentru toate timpurile. Este imposibil pentru un adventist de ziua a șaptea să se gândească la închinare sau să participe la actul închinării

fără să facă referire la Sabat și la înțelesul său.

Sărbătorirea creației și a răscumpărării, pe care Sabatul le accentuează, reprezintă centrul închinării pentru biserica zilelor din urmă. Acesta este motivul pentru care biserica, adunată în Sabat dimineată pentru a se închina, este chemată „să-și aducă aminte”. În cuvinte și acțiune, biserica își reamintește despre puterea creatoare a lui Dumnezeu și despre marea Lui dragoste prin care a făcut posibilă răscumpărarea. Actul închinării îi aduce aminte închinătorului de dependența sa de Dumnezeu Creator, ocazie cu care își exprimă recunoștința față de darul vieții, de susținerea ei și de darul salvării în Hristos.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea are de spus ceva semnificativ în domeniul închinării. Mesajul fundamental cu privire la Sabat și cei trei îngeri din Apocalipsa 14 este o chemare la închinare; de aceea, închinarea este un subiect care merită o atenție specială.

în laudă și mulțumire. Vechiul Testament conține multe imnuri de închinare precum: ...*Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci!* (Ps. 106,1). Rememorarea binecuvântărilor lui Dumnezeu determină adevărata închinare. Noi nu putem rămâne prinși în capcana situațiilor aducătoare de supărări, întristări și disperări atunci când realizăm cât bine ne-a făcut Dumnezeu.

Adresându-se creștinilor din Corint, apostolul Pavel își exprima recunoștința față de Dumnezeu prin cuvintele:

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul lui nespus de mare! (2 Cor 9,15).

Mărturisirea păcatelor exprimă o atitudine de umilință și de *pocăință*. În prezența sfințeniei lui Dumnezeu, ne recunoaștem pe noi înșine ca păcătoși, având nevoie

disperată de pocăință. C. S. Lewis nota că „pocăința nu este ceva prea plăcut ... înseamnă a suferi un fel de moarte a eului.” (C. S. Lewis, *The Case for Christianity*, p. 49). Adevărata mărturisire include acceptarea iertării lui Dumnezeu, pentru că generozitatea lui Dumnezeu este descoperită în asigurarea iertării. Prin mărturia lui Ioan, Dumnezeu afirmă această realitate: *Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.* (1 Ioan 1,9).

Tânjirea închinătorului după refacerea legăturii sale cu Dumnezeu este satisfăcută de

asigurarea iertării depline.

În prezența Dumnezeului infinit, descoperim că suntem creaturi atât de neajutorate, încât realizăm *dependența* noastră de El, care înseamnă rugămintea ca Dumnezeu să asigure nevoile spirituale și materiale ale vieții. Ea include, de asemenea, rugămintea ca Dumnezeu să asigure și nevoile altora, pe care îi avem în atenție; rugăciunea de mijlocire este determinată de simțământul de dependență. Cererea este un act demn de a

fi inclus în închinare, pentru că Dumnezeu Se desfată oferind lucruri bune copiilor Săi (Luca 11,13).

Închinarea include, de asemenea, și atitudinea de *supunere* sau de predare totală, de abdicare în fața Ființei supreme. Fiecare experiență semnificativă în actul închinării duce la supunere față de voința lui Dumnezeu. Adevărata predare nu este niciodată șovăitoare sau refractară, ci întotdeauna făcută cu bucurie. Agonia lui Isus pe crucea Calvarului determină o predare fără rezerve.

Vorbind despre apostolul Pavel, George Butrick sublinia faptul că „în el nu era nici o

urmare de răzvrătire în timp ce se apropia de clipa martiriului său. Gata ca să fie turnat ca o jertfă de băutură, el a văzut lucrul acesta ca o cunună a neprihănirii, oferită tuturor acelorora care vor fi iubiți venirea Lui.” (2 Tim 4,6,8). Actul final al vieții lui Pavel a fost un act de închinare.” (George Butrick, *God, Pain, and Evil*, p. 166).

Atitudinea culminantă în închinare este angajamentul, care include dedicarea benevolă a închinătorului față de Dumnezeu. Închinarea lui

Isaia a început cu actul adorării, descoperindu-i-se viziunea sfințeniei și a slavei lui Dumnezeu, continuând cu dialogul cu Dumnezeu și culminând cu angajamentul său: „Iată-mă!, Trimite-mă!” (Vezi Is. 6,1-8).

Ca biserică, trăim astăzi în perioada de final

a istoriei acestei omeniri, și închinarea noastră în fiecare dimineață de Sabat ar trebui să fie o trăire anticipativă a închinării în prezența lui Dumnezeu în Împărăția Sa. Biserica, de asemenea, trebuie întotdeauna să fie ceea ce a fost biserica primară după înălțarea Domnului Isus: un grup de oameni mântuiți, adunați laolaltă în rugăciune și în așteptarea coborării Duhului Sfânt. Biserica este născută astăzi, precum a fost la început, prin minunea harului în inimile credincioșilor. În mijlocul tuturor activităților sale, biserica este în primul rând o adunare în închinare.

Arată-ne slava Ta!

Peter Bath

Închinarea publică și creștinul autentic

Închinarea reprezintă, fără îndoială, cel mai important domeniu al vieții creștine. De fapt, tot ce facem ar trebui să fie un act de închinare, izvorât din inimi care doresc arzător să-L preamărească pe Acela care ne-a izbăvit de sub puterea întinericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor (Col. 1,13,14).

Tot ce suntem sau ce facem, fie că este vorba de felul în care ne iubim familia, ne comportăm cu vecinii, ne îndeplinim îndatoririle de serviciu, fie că este vorba de felul în care învățăm pentru școală sau ne plimbăm câinele în parc, totul reflectă închinarea pe care I-o acordăm lui Dumnezeu. În definitiv, noi onorăm în viețile noastre ceea ce prețuim în inimile noastre. Închinarea reflectă importanța pe care i-o acordăm lui Dumnezeu, precum și felul în care percepem noi caracterul și harul Său. Probabil că acesta este motivul pentru care există un interes crescând în închinarea publică.

Provocări prezente

Advenștii de ziua a șaptea proclamă solia celor trei îngeri: *Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor* (Apoc. 14,7). Cu toate acestea, uneori nu reușim să prindem adevărata semnificație și amplitudine a închinării, care ne lasă uneori atât de goi și doritori după o relație cu Dumnezeu.

George Barna, care deține funcția de președinte la Barna Research Group, consideră că sunt adevărate următoarele afirmații cu privire la închinătorii din America: „Închinarea

este una dintre prioritățile lui Dumnezeu. În fiecare week-end vin la biserică milioane de oameni, dar sunt puțini cei care înțeleg ce se întâmplă acolo. Două treimi dintre cei care frecventează regulat biserica nu pot descrie ce înseamnă un serviciu de închinare. Cercetarea noastră demonstrează că majoritatea (mai mult de trei pătrimi sunt adulți) nu simt prezența lui Dumnezeu în timpul serviciului de închinare. De fapt, jumătate dintre participanți recunosc faptul că nu s-au simțit nici măcar o dată, în ultimul an, în comuniune cu Dumnezeu și nici în prezența Sa, în ciuda faptului că au frecventat regulat biserica. Chiar și așa, doar patru la sută dintre pastorii hirotoniți facilitează și îmbogățesc experiența închinării ca fiind o prioritate majoră; și dintre cei care o fac, cei mai mulți se preocupă de alegerea celei mai bune muzici, celei mai adecvate tehnologii și de dotarea locului de închinare” (George Barna și Mark Hatch – *Boiling Point: It Only Takes One Degree*, p. 241).

Credincioșilor care merg la biserică în fiecare săptămână le este greu să explice ceea ce simt. Cel puțin șaptezeci și cinci la sută recunosc faptul că nu intră în legătură cu Dumnezeu în timpul serviciilor divine. Cu toate acestea, experiența închinării este cea care ne pune în legătură cu Dumnezeu, prin cântare, rugăciune, meditație și ascultarea Cuvântului Său. Prin intermediul închinării, noi încercăm să prindem o rază din slava Sa, căci *privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului* (2 Cor. 3,18). Dar acest lucru nu este valabil pentru

șaptezeci și cinci la sută dintre participanții obișnuiți la serviciile de închinare.

Din nefericire, închinarea a devenit în multe privințe un spectacol, care îi permite închinătorului modern să vină cu „telecomanda” în mână, să schimbe, să oprească sau să treacă rapid peste acele aspecte ale serviciului divin, care nu îi sunt pe plac.

Venerația și reverența au fost date la o parte din închinare, și tocmai din acest motiv suntem mai săraci. Să luăm, de exemplu, limbajul pe care îl folosim: ne referim la amvon, folosind uneori cuvinte ca platformă sau scenă care, dacă ar reprezenta realitatea, i-ar transforma în actori pe cei care stau acolo, iar pe cei din sală în spectatori. De câte ori nu am auzit sau văzut telefoane celulare sau pagere sunând și tulburând atmosfera de închinare? Nu pot să-i înțeleg pe aceia care răspund la celular în timpul rugăciunii (sau poate că își imaginează că îi sună Domnul!). Nu-i voi uita niciodată pe cei pe care i-am văzut că-și tăiau unghiile în biserică – lucru pe care nu-l consider adecvat nici măcar pentru sufrageria oricărui dintre ei.

Și toate acestea se întâmplă în timp ce milioanele de îngeri, care înconjoară tronul lui Dumnezeu și cântă „Vrednic este Mielul” (Apoc. 5,12) nu le sunt suficiente douăzeci și patru de ore pe zi și nici șapte zile pe săptămână pentru a-I da slavă lui Dumnezeu.

Mi-e teamă că am pierdut din vedere pe Acela în fața căruia suntem chemați să ne închinăm. Și din această cauză avem inimi goale, scaune goale și experiențe nesatisfăcătoare. Mersul vremurilor și al culturii în care trăim

reflectă o nevoie profundă după Cel Sfânt. Putem spune împreună cu Moise: *Arată-mi slava Ta* (Exod 33,18).

Strigătul ascuns al multor inimi este să I se închine Lui: *Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsună cântece în cinstea Lui* (Ps. 95,2), căci numai în prezența Sa putem fi transformați.

Pe tot cuprinsul Scripturii, dar în special în Apocalipsa, închinarea este prezentată ca esența vieții credinciosului și a bisericii. În acest sens, există câteva puncte-cheie pe care ar trebui să le luăm în considerație atunci când plănuim serviciile de închinare.

Secretele unei închinări autentice

1. Scopul central al închinării publice este întâlnirea cu Dumnezeu.

Tot ceea ce facem ar trebui să fie îndreptat către Dumnezeu – imnurile, muzica, rugăciunea, citirea din Biblie și darurile bănești. El este audiența, și nu membrii din biserică. Psalmistul ne reamintește: *Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu bucurie înaintea Lui* (Ps. 102,3). Adunarea noastră are ca scop, așa cum spune William Temple, „supunerea întregii ființe față de obiectul închinării ...”, deschiderea inimii pentru a primi iubirea lui Dumnezeu ... îndreptarea conștiinței spre El ... recunoașterea nevoii de a fi umpluți cu El ... și dorința de fi conduși de El; și ca rezultat al tuturor acestora – predarea întregii noastre voințe Lui. Închinarea înseamnă a te preda cu totul lui Dumnezeu” (William Temple, *The Hope of a New World*, p. 30).

Închinarea este îndreptată spre Dumnezeu, nu spre oameni. Este cu privire la ce a făcut El, nu la ce facem noi; înseamnă a fi în prezența Celui Sfânt cu respect și venerație.

Iată un test: când cântați, cântați despre Dumnezeu sau lui Dumnezeu? Diferența este enormă: într-un caz înseamnă închinare, în celălalt înseamnă interpretarea unei melodii. Răspunsul la întrebare: „Cui ne închinăm?” poate constitui începutul experienței de a simți prezența Sa și a ne încrede în promisiunea că Se va întâlni cu noi.

2. Închinarea ar trebui să reflecte ce prețuim noi cel mai mult. Noi onorăm în viață ceea ce apreciem cel mai mult în inimile noastre. Demonstrăm acest lucru zilnic, prin modul în care cheltuim bani și timp. Tot așa, felul în care ne cheltuim energia, afecțiunea și resursele oglindește ce loc ocupă Domnul în viața noastră. Același lucru se dovedește

valabil și în închinarea publică, prin planificarea serviciilor într-o cursivitate tematică, de la invocare până la binecuvântare; asigurându-ne că există un standard cu privire la felul cum se desfășoară serviciul de închinare, creând, în acest fel, în participanți dorința experienței cu Dumnezeu.

Când se referea la importanța lui Dumnezeu în viața Sa, regele David refuza să ofere jertfă ceva ce nu l-ar fi costat nimic (2 Sam. 24,24) pe când noi, de câte ori nu-I oferim lui Dumnezeu doar ce a mai rămas!?

Hai-deți să ne luăm timp să plănuim, să organizăm citirea Bibliei pe roluri, să învățăm oamenii cum să se roage, să investim în muzică și în serviciile de închinare și să învățăm cum să conducem un serviciu divin. Luați-vă timp să-i învățați pe ceilalți membri cum să I se închine și cum să-L onoreze pe Dumnezeu, care îi cheamă pe nume. Discutați cu privire la ce clădește și ce distruge atmosfera în care Cel Prea

Sfânt este prezent și în care oamenii sunt invitați să fie în prezența Sa. Luați-vă timp să vă pregătiți inimile toată săptămâna, prin rugăciune, pentru serviciul de închinare de la biserică și urmăriți dacă v-ați întâlnit cu Dumnezeu acolo. Ne vom întâlni cu El doar dacă vrem și cerem să ne întâlnim cu El (Matei 7,7).

3. Închinarea oglindește caracterul lui Dumnezeu. Experiența noastră în închinare reflectă ce credem noi cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Sunt atâtea percepții ale lui Dumnezeu câți închinători există. Serviciul de închinare de la biserică are menirea de a exprima caracterul perfect și echilibrat al lui Dumnezeu. Așa cum se întâmplă cu toate lucrurile importante, putem ignora sau putem exagera în unele privințe, dar în închinare avem nevoie de echilibru. Scriptura vorbește despre un Dumnezeu a cărui voce a tunat la muntele Sinai și în același timp a șoptit la muntele Horeb, despre un Dumnezeu care a adus la viață universul și apoi S-a născut în chip de bebeluș, despre un Dumnezeu care judecă și iartă. Închinarea trebuie să reflecte harul și sfințenia Sa, așteptările înalte de la ucenicii Săi și puterea Sa asupra vieții. Noi suntem chemați să-I dăm slavă lui Dumnezeu, nu să facem din El imaginea noastră culturală.

Când mă gândesc la felul în care oglindim caracterul lui Dumnezeu în ocaziile noastre de închinare, îmi dau seama că pierdem din vedere noțiunea de sfânt, care se strecoară afară din bisericile, casele și serviciile noastre religioase.

Probabil că cel mai mare dar, pe care ni-l putem face unii altora sau pe care îl putem oferi acelora care sperăm să primească vestea bună a lui Isus Hristos este ocazia de a se închina într-o asemenea manieră, încât să poată sesiza prezența Sa, în timp ce simt cum sunt conduși de Duhul Sfânt spre tronul de har.

Aceasta este cea mai eficientă formă de evanghelizare, de lucru și de serviciu divin, fiind sursa transformării noastre la vederea slavei Sale.

Rugăciunea continuă și integrală

„Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase.” (Luca 18,1)

Învățătorul oamenilor a apreciat că rugăciunea de calitate este factorul determinant al reușitei personale. Pentru a ne imprima în minte acest adevăr, ne-a spus o pildă care lucrează prin contrast. Comportamentul judecătorului nedrept ilustrează felul în care Dumnezeu nu obișnuiește să lucreze. Dacă judecătorul din parabolă nu are nici un fel de scrupul, Dumnezeu pe care ni-L prezintă Scriptura este plin de îndurare și bunătate, fiind nerăbdător să intervină în mod salvator în favoarea copiilor Săi. Mai mult decât atât, El poartă de grijă chiar și celor care nu vor să știe de El și face să răsară soarele Său și peste buni și peste răi. Atunci care este motivul pentru care Isus insistă să fim atât de exigenți în privința rugăciunii?

În ultima vreme, au început să apară o sumedenie de cărți care se întrec în a ne recomanda să luăm în serios viața cu Dumnezeu. Aceasta modă a cărților despre rugăciune este generată de observația intuitivă a unui număr de autori care sesizează o depreciere generală a devoțiunii, atât personale, cât și publice. În urmă cu o sută de ani, Ellen White aprecia deja că viața de rugăciune nu este la nivelul la care ar trebui să fie. Scriind cartea *Calea către Hristos*, ea dedică un întreg capitol înaltului privilegiu al rugăciunii și face observația pertinentă că, în ciuda dependenței noastre de Dumnezeu, ca purtător de grijă în orice privință, este uimitor faptul că ne rugăm atât de puțin. Dar întrebarea de mai sus revine iarăși: De ce să ne rugăm, și încă mult, din moment ce Dumnezeu este bun și El știe deja toate

nevoile noastre și este așa de binevoitor să ni le îplinească?

Câteva versete mai jos, în capitolul citat, Mântuitorul Se întreabă cu îngrijorare despre nivelul credinței la vremea venirii Sale: *Domnul a adăugat: 'Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?' (Luca 18,6-8).* Comentând propria parabolă, Isus pune în relație directă rugăciunea continuă și stăruitoare cu nivelul și calitatea credinței. Putem afirma că rugăciunea stăruitoare este rodul credinței autentice, în timp ce aceasta se dezvoltă chiar prin lupta rugăciunii necurmăte.

Rugăciunea ca mod de viață

Isus folosește o expresie aici, care merită să fie dezvoltată. „Dumnezeu va face dreptate aleșilor Săi, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei”. Cei care strigă zi și noapte în timp ce Dumnezeu zăbovește formează o grupă foarte apreciată de El. Se pare că ei se roagă pentru venirea Împărăției Sale, iar El întârzie să răspundă acestei rugăciuni și să Se întoarcă așa cum a promis. Motivul zăbovirii divine nu poate fi pus direct în legătură cu rugăciunea sfinților din vremea sfârșitului. Dumnezeu are în vedere un cadru mult mai larg și complex atunci când hotărăște ceasul revenirii Sale. El nu decide un asemenea timp doar ca răspuns la rugăciunile noastre.

Ion Buciuman,
director
Asociația Pastorală,
Uniunea de Conferințe

Dar menționarea rugăciunilor sfinților poate avea o semnificație specială, dacă ne gândim că acesta este comportamentul lor în timp ce-L așteaptă pe Domnul să Se întoarcă. Zi și noapte ei strigă în rugăciune. Acesta este modul lor normal de viață. Ei au devenit dependenți de Dumnezeu și caută pe calea rugăciunii să înțeleagă planul divin și motivul întârzierii Sale. Din punct de vedere practic, rugăciunea lor este o manifestare naturală a vieții lor de credință. Dincolo de timpul lor special, dedicat comuniunii cu Dumnezeu, gândurile și simțămintele lor se înalță în orice loc spre Tatăl ceresc. Ei trăiesc în prezența lui Dumnezeu și umblă în căile Lui, păstrând un contact neîntrerupt cu Domnul și Stăpânul vieții lor.

Inima credincioșilor lui Dumnezeu este plină de dragostea Sa, în timp ce aceștia își desfășoară activitățile cotidiene. Gesturile, cuvintele și tonul vocii lor fac dovada prezenței lui Dumnezeu în viața și faptele lor. Motivele lor sunt nobile și curate. Dorințele lor sunt supuse puterii transformatoare a Duhului Sfânt, iar agenda lor ascunsă nu conține nimic defăimător sau răutăcios împotriva semenilor lor.

Rugăciunea ca umblare cu Dumnezeu

Scriptura vorbește că o serie de oameni remarcabili umblau cu Dumnezeu. Printre ei se numără Noe și Avraam, dar Enoh se distinge cu precădere între toți. Prin faptul că el nu a gustat moartea și a fost luat la cer așa cum și-ar fi dorit și Pavel, fără să fie „dezbrăcat de cortul acesta”. Enoh devine un prototip al ultimei generații. Nu cunoaștem în totalitate motivele deciziei divine de a-l lua la cer pe Enoh, dar putem lesne observa că acesta avea deja o experiență foarte avansată de comuniune și apropiere de Dumnezeu. Nu este de mirare că, la un moment ales de Dumnezeu, Enoh nu a mai fost lăsat să se

întoarcă la familia sa, care știa deja că transfigurarea sa avea să fie eminentă și inevitabilă. Nu-mi place să mi-l imaginez pe acest bărbat al lui Dumnezeu purtându-se nepăsător cu ai săi. Grijile sale zilnice nu-l puteau împiedica să umble permanent cu Dumnezeu.

Putem crede fără mare dificultate că umblarea lui Enoh era plăcută, atât înaintea oamenilor, cât și înaintea lui Dumnezeu. Maniera sa de gândire reflecta ceva din caracterul divin, iar procedeele lui arătau cât de mult iubea el dreptatea

și îndurarea divină. Ellen White descrie în cuvintele următoare viața acestui bărbat: „Dragostea infinită și insondabilă a lui Dumnezeu a devenit zi și noapte subiectul meditației sale; și cu toată căldura sufletului său a căutat să descopere această dragoste acelora în mijlocul cărora a trăit ... Enoh a fost un om al unei minți puternice și foarte cultivate, cum și al unor vaste cunoștințe; el a fost onorat cu descoperiri speciale din partea lui Dumnezeu; și totuși, aflându-se într-o continuă comuniune cu cerul, având totdeauna înaintea sa simțământul măreției și desăvârșirii divine, el a fost unul dintre cei mai umili oameni.” (*Patriarhi și profeți*, ed. 1996, p. 72,73)

Acest model de viață spirituală pare așa de actual și de atemporal, încât nu va fi nici o dificultate serioasă pentru cineva, care-și dorește o asemenea experiență cu Dumnezeu, s-o poată avea. Acasă, la serviciu sau la școală; în perioada de muncă intensă, ori în momentele de refacere și de odihnă, avem cele mai bune condiții de a umbla înaintea lui Dumnezeu. Ceea ce ne lipsește este un interes crescut pentru un asemenea stil de viață. Dar pentru cei ce se consacră unui asemenea lucru sunt făcute făgăduințe divine deosebit de generoase. Mântuitorul a spus în predica Sa de pe munte: *Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.* (Matei 6,33)

Rugăciunea ca devoțiune integrală

Viața de comuniune cu Dumnezeu nu are nimic plictisitor, iar rutina nu face altceva decât să pună în mișcare obiceiuri și comportamente deosebit de utile.

În rândurile care urmează, ne vom referi la câteva elemente ale vieții de rugăciune, care pot transforma o simplă formă exterioară într-un instrument de lucru de mare randament pentru prosperitatea spirituală, și nu numai.

1. Adorația. Primul element necesar vieții de rugăciune autentică este adorația. Această uimire în fața lui Dumnezeu nu se întâmplă de la sine. Este nevoie ca cineva să aleagă să-și ia timp și să rămână în contemplare înaintea lui Dumnezeu și a lucrării Sale printre noi, pentru a putea pricepe cu adevărat direcția în care El mișcă lucrurile vieții. Apostolul Pavel sesizează că: *În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.* (Romani 1, 20). Deci elementul esențial, necesar percepției

prezenței și măreției lui Dumnezeu, este să te uiți cu băgare de seamă. Un spor de atenție și considerație față de Dumnezeu și lumea Sa începe să-și prezinte tezaurul de o nebănuită frumusețe și putere.

Contemplând lucrarea divină, se naște în suflet admirația pentru Dumnezeu. Aceasta este adorația, iar forma în care se manifestă ea este lauda. Fie că este vorba de rugăciunea de laudă, fie că este cântarea de laudă sau pur și simplu o înălțare sufletească neexprimată în cuvinte, adorația este un element esențial al închinării, iar rugăciunea nu poate fi lipsită de el. Adesea, adorația se confundă cu recunoștința. Cele două pot fi distinse ușor una de cealaltă în funcție de motivul care le alimentează. În timp ce adorația este reacția noastră la strălucirea divină, recunoștința este răspunsul față de lucrarea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, pentru felul cum este Dumnezeu, îi aducem slavă, iar pentru ceea ce face, Îi suntem recunoscători.

2. Recunoștința. Viața de rugăciune nu poate fi adevărată și întreagă fără acest al doilea element, care este mulțumirea și recunoștința. Aici, rutina poate crea o mare pierdere. A folosi mereu aceleași tipare verbale pentru a exprima recunoștința, poate face să treacă neobservate motivele autentice ale acesteia. Rutina ne-ar putea fi de mare folos, dacă ea ne-ar ajuta să căutăm permanent motivele concrete de mulțumire. Atunci am avea de fiecare dată altceva pentru care să-I mulțumim Domnului. O viață de rugăciune, bazată pe laudă și mulțumire, are toate șansele să cuprindă și celelalte elemente esențiale. Dacă cele două lipsesc, există riscul sporit ca celelalte să fie de foarte slabă calitate.

Recunoștința cu adevărat de efect depășește cu mult forma exprimării ei verbale. Ea se bazează pe o trăire profundă a unui sentiment de îndatorare și

gratitudine față de Dumnezeu și față de semenii. Acest sentiment se cultivă în timp și se aprofundează, atingând adevărată bogăție și frumusețe abia după ani buni de practică. Această trăire mereu proaspătă a mulțumirii își are răsplata în ea însăși, scutindu-ne de multe motive de plângere și nemulțumire. Tot prin practică, și poate chiar inconștientă, sufletul se poate îndepărta de Dumnezeu prin profesarea nemulțumirii cronice. Așa că recunoștința ne vindecă de nemulțumire și amărăciune.

Cineva ar putea să-și imagineze că orientarea spre mulțumire și recunoștință poate să diminueze vigilența spirituală și să aducă periculoasa mulțumire de sine și mândrie spirituală. Nimic mai greșit. Cel ce contemplă bunătatea divină nu poate avea păreri prea bune nici despre sine și nici nu este în pericol de a nu sesiza hidoșenia și subtilitatea păcatului. Ellen White scrie în cartea *Sfințirea vieții* că, pe măsură ce ne apropiem mai mult de Dumnezeu, noi devenim mai conștienți de rămănerile noastre în urmă și de starea noastră neajutorată. Doar în prezența divină vedem lucrurile cum sunt ele în realitate. Spiritul mulțumirii față de Dumnezeu poate face casă foarte bună cu disciplina de sine și vigilența spirituală.

3. Căința. Am spus că apropierea noastră de Dumnezeu produce motive adevărate de laudă și de mulțumire. Am aflat că, în prezența divină, sufletul omenesc este ferit de înălțarea de sine.

Urmează că, o dată observate păcatele din viața personală, urmează natural ca ele să fie tratate corespunzător. Acest tratament se cheamă „pocăință”. Rugăciunea este momentul cel mai potrivit de trăire a pocăinței. Astfel avem de a face cu rugăciunea de nemulțumire de sine și de mărturisire a păcatelor. Când Duhul lui Dumnezeu ne atinge inima, se produce o convingere puternică despre starea de vinovăție autentică. Atenția noastră este îndreptată spre Mielul lui

Dumnezeu care ridică păcatele lumii. Știm unde putem găsi pacea, pentru că El Însuși ne cheamă: *Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.* (Matei 11,28)

Pocăința este un proces sufletească profund, în care conștiința se eliberează de sentimentul de vină și își recapătă libertatea. Trăirea sentimentului de iertare în contextul vieții de rugăciune este o altă mare promisiune și binefacere. Căința, mărturisirea și iertarea formează un lanț trofic, care alimentează bucuria mântuirii. Acest sentiment de eliberare și de înnoiere divină va conduce cu siguranță la un nou val de laudă pentru cum este Dumnezeu și mulțumire pentru ce face El pentru noi. Vindecarea sufletului este lucrarea pe care Dumnezeu o săvârșește cu migală și dragoste, iar rugăciunea este mediul în care se săvârșește aceasta. Trăirea acestei realități a înnoirii ne face atenți, cu siguranță, la ceea ce se petrece în jur. Oamenii și nevoile lor capătă o nouă dimensiune și o nouă importanță.

4. Mijlocirea. Despre rugăciunea de mijlocire se poate discuta mult și bine. Cel mai convingător argument nu este cel teoretic sau teologic, ci acela de natură practică. Fără să înțelegem noi cum sau raționamentele care stau la baza acțiunii divine, Dumnezeu Se va simți îndreptățit

să intervină atunci când noi așezăm înaintea Lui prietenii, rudele, colegii sau chiar necunoscuții. Vindecarea slăbănogului din Marcu 2,1-12 ne îndreaptă atenția mai degrabă la credința și la insistența prietenilor decât la infirmitatea celui neajutorat. Înainte de a spune celui suferind să se scoale, Isus S-a uitat mai întâi la credința însoțitorilor lui. Pare că aceasta a jucat un rol tot așa de mare ca și cea a slăbănogului însuși.

Cu această pagină de Evanghelie reușim să lămurim dilema, dacă voința personală a celui în cauză joacă vreun rol în a face cu efect rugăciunea de mijlocire. Fiecare lucru își are locul și rolul lui. Rugăciunea de mijlocire acoperă o nevoie atât a celui asistat, cât și a celor care practică acest obicei. Dincolo de faptul miraculos, în care Dumnezeu lucrează cu ajutorul rugăciunii de mijlocire, sentimentul de solidaritate și înțelegere, de împreună simțire și atașament, creează un tonus spiritual, alimentează credința și dă curaj celui în nevoie. Iar ca un produs final secundar, văzând răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile de mijlocire, propria viață spirituală se îmbogățește și are de câștigat. Pe această cale, inima este încurajată să pășească vitează în ceea ce se cheamă „lupta rugăciunii”.

5. Lupta rugăciunii. Este curios de observat că celor care îi învață pe alții despre rugăciune nu le vine să creadă cât de mare este puterea acesteia. Jon Dybdahl, unul din misionarii care a deschis lucrarea în Thailanda, povestește că într-o dimineață de Sabat, când se afla în drum spre locul de întrunire, motorul mașinii pe care o conducea s-a oprit fără nici o explicație. Mîntea lui de om educat în școlile din vest raționa foarte simplu că trebuie să existe un motiv pentru

care motorul nu mai funcționează. Dar până când să coboare să vadă ce nu era în regulă, unul dintre studenții săi a și luat inițiativa să se roage, exact așa cum i-a învățat profesorul lor, care acum încerca o soluție tehnică la impedimentul ivit. Jon a fost pus într-o mare încurcătură. Cum să explice el că motorul nu de rugăciune are nevoie, ci de o intervenție foarte omenească la alimentarea cu benzină sau curent? Ce era de făcut? Nu avea decât să aștepte până se va sfârși rugăciunea. Jon mărturisește că rareori i-a fost dat să audă o rugăciune mai sinceră și mai curată ca aceea. Când în sfârșit thailandezul a spus Amin, acesta a deschis ochii și aștepta ca profesorul lui să întoarcă cheia în contact, motorul să pornească și să poată ajunge la timp la adunare.

Acum dilema lui Jon a atins cote dramatice. Cu o emoție pe care și-o amintește foarte bine peste atâția ani, a întors cheia și motorul a pornit fără să mai facă nici un necaz. Drumul care a urmat a fost ocazia însușirii unei lecții valoroase despre lupta rugăciunii.

Cred că morala acestei întâmplări este bine înțeleasă. Nu este vorba aici despre o nouă tehnică a depanării motoarelor aflate în impas, ci despre faptul de a accepta că Dumnezeu Se simte liber să intervină chiar și acolo unde se pare că avem destule cunoștințe și mijloace, ca să ne descurcăm și singuri. Am discutat ceva mai devreme despre rugăciunea

necurmată. Ea este un însoțitor în orice loc și în orice vreme. Dar lupta rugăciunii este puțin mai mult decât a ne ruga neîncetat. Ea presupune ceva din noaptea strămtorării lui Iacov. Ea este o luptă spirituală cu obiective precise. Pe această cale, solicităm intervenția divină într-un caz concret.

Îmi aduc aminte de imaginea unei biserici locale, aflate în construcție, dar abandonate din lipsa de fonduri. Asemenea șantiere poate că mai există încă. Cu ocazia vizitei mele, frații poate că ar fi așteptat promisiunea că Uniunea se va implica în finisarea bisericii lor. Dar spre surprinderea lor neplăcută, tot ceea ce am putut face a fost să încheiem Sabatul pe un morman de pământ plin cu buruieni, chiar în mijlocul a ceea ce ar fi trebuit să fie

capela lor. Am cântat cu o anumită jale și ne-am rugat fără grabă și chiar cu lacrimi de neputință și descurajare. Am încercat să spun câteva cuvinte de încurajare care sunau cam așa: „Cu siguranță că Dumnezeu are pe undeva banii pentru terminarea capelei, dar noi nu știm unde se află aceștia. Să ne rugăm să ne arate unde sunt și să ne trimită de câți avem nevoie”. Nu a trecut decât un an de zile și capela era în faza de inaugurare. Avea chiar și scaune și covoare

pe jos. Începând din ziua următoare, banii au început să vină și au continuat până la încheierea lucrărilor. Cineva ar putea spune că este o coincidență. Da este o coincidență. Rugăciunea în nevoie a coincis cu dorința lui Dumnezeu de a avea o biserică în locul acela. Restul a venit de la sine și a fost un fapt normal al intervenției divine, care a dirijat fondurile diversilor donatori, exact acolo unde hotărâse El.

Rugăciunea continuă, integrală și biruitoare este la îndemâna fiecăruia care vrea să ia lucrurile în serios și se gândește responsabil la lucrurile de sus, în timp ce se îndeletnicește eficient cu cele de jos.

Colportajul prin dăruire

Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie proorocia și sapă-o pe table, ca să se poată citi ușor!”.

Luna cadourilor, așa cum este cunoscută luna decembrie, aruncă asupra tuturor un miraj al cumpărăturilor. Pretutindeni se caută cele mai bune produse la prețurile cele mai avantajoase, așa că toate magazinele sunt pline cu clienți grăbiți, dar pretențioși. Iar acest fenomen nu ne ocolește, fiindcă, trebuie să recunoaștem, suntem legați de această societate și trebuie să vorbim limbajul ei. De altfel, actul dăruirii, în sine, este unul dintre cele mai semnificative acte ale creștinismului. A face un dar celui de lângă tine este, la urma urmei, o împlinire a cuvintelor Mântuitorului, care spunea: *Este mai ferice să dai decât să primești!* (Fapte 20,35).

Și totuși se ridică o întrebare: Noi, care suntem beneficiarii ultimei solii pentru omenire, putem transmite acest mesaj al cerului prin limbajul cadourilor? Răspunsul este afirmativ, dacă ne gândim că, sub o formă scrisă, mesajul ia forma unei cărți care poate fi dăruită oricui. Iar eficiența acestui tip de dăruire este binecunoscută.

Într-adevăr, cei mai mulți știm ce înseamnă puterea transformatoare a mesajului scris. Ca oameni ai Cuvântului, recunoaștem că însăși experiența noastră creștină este profund legată de orele petrecute în compania cărților spirituale. Mai mult, din mulțimea cărților citite, ne-am ales una care a devenit preferata noastră. Motivul preferinței este impactul care l-a avut asupra noastră atunci când am ținut-o în mâini pentru prima dată. Desigur, în această privință, părerile sunt și vor rămâne diferite. Dar, dacă ar fi să gândim în termeni

obiectivi, este evident că, dintre toate cărțile publicate de către biserica noastră, cea mai cunoscută rămâne *Calea către Hristos*, scrisă de Ellen White.

Casa noastră de editură va publica această carte într-o ediție specială, pentru a vă sta la dispoziție în luna decembrie. Formatul, calitatea și conținutul ei o recomandă ca fiind cel mai potrivit cadou pe care-l puteți oferi oricui: celor din familie, prietenilor, vecinilor, medicilor, colegilor, angajaților, oficialităților sau altor persoane față de care doriți să vă arătați aprecierea.

Desigur, un cadou implică un sacrificiu din partea dăruitorului. Fără acest spirit de sacrificiu, alături de convingerea că efortul va fi încununat de succes, nu putem vorbi de dăruire. Din fericire, atât în experiența noastră individuală, cât și în cea de biserică, avem suficiente dovezi care să ne ajute în deciziile pe care le luăm.

Mai mult, bătrânii comunităților noastre ne-ar putea povesti despre felul în care se lucra cu cartea, cu zeci de ani în urmă, sau despre spiritul de sacrificiu manifestat în timpul tinereții lor. Ascultându-i, avem uneori impresia că supraevaluează trecutul în detrimentul prezentului. Însă am citit de curând câteva numere vechi ale revistei *Curierul Misionar*, publicate în anul 1923, și a trebuit să admit că au fost la înălțime!

În articolul „*Săptămâna de abnegațiune dela 26 Mai până la 2 Iunie*”, se făcea un apel către „toți lucrătorii noștri misionari, să sacrifice salariul lor dintr-o săptămână și rugăm pe toți membrii comunităților noastre să se unească cu misionarii noștri pe cât le permite veniturile lor dintr-o săptămână. Această săptămână de sacrificiu a fost stabilită pentru 26 Mai – 2 Iunie a.c.”.

Paul Csavdari,
directorul
Casei de Editură
„Viață și Sănătate”

Ei bine, acest spirit de sacrificiu se cerea din partea tuturor. Or în condițiile în care cei mai mulți se aflau în mari greutăți materiale, fiindcă era după război, este evident că doar o motivație profund spirituală îi putea determina să răspundă acestei chemări.

Dar apelul nu se oprea aici, fiindcă în articol se spune că „în ședința dela 15 Februarie a.c., am hotărât următoarele: să se introducă, în scop de vestire a măreței solii, o zi, în care toți membrii să lucreze ca colportori, și această zi se fixează pentru acest an la 27 Maiu, cu denumirea de 'Ziua cea mare'”.

„Acest fel de a lucra este perfect Biblic (...) și a fost întrebuit chiar de Domnul Isus. În Matei 10,1-53, ni se raportează cum cei 12 apostoli care formau în zilele Domnului comunitatea Sa, au fost trimiși să vestească tuturor în aceeași zi. Cei trimiși au primit însărcinări nominale. Apoi, în Luca cap. 9, de asemenea se vorbește de o astfel de lucrare. Și când comunitatea se mări, Domnul Isus trimise în lucrare 70 de ucenici, doi câte doi. (Luca 10,1-20). Dar Evanghelia vorbește și de frumoasa răsplătă cuvenită cu această ocaziune, inimoșilor vestitori, când Domnul zice... 'dar, bucurați-vă mai ales că numele voastre sunt scrise în ceruri'...”

Desigur, vremurile s-au schimbat, însă misiunea a rămas aceeași. Metodele s-au schimbat, însă spiritul misionar și cel de sacrificiu au rămas aceleași. În trecut, pe aceste temelii s-au înființat comunitățile noastre, iar cei credincioși au fost binecuvântați cu rezultate pe măsura eforturilor făcute.

Într-un fel, și nouă ni se cere acum un gest de noblețe față de cei din jurul nostru. Și prin dăruirea acestei cărți, în locul sau alături de alte daruri, veți împlini apelul pe care comitetul Uniunii îl adresează acum tuturor membrilor bisericii, de a folosi perioada 14-21 decembrie 2002 ca o oportunitate pentru a dăruia cartea *Calea către Hristos*. Această perioadă este considerată săptămâna colportajului voluntar. A colportajului prin dăruire!

Inventarea tiparului a ajutat, în mare măsură, la lucrarea reformațiunii. Tot așa, spune Ellen White, „într-o mare măsură, prin casele noastre de editură urmează să se realizeze lucrarea celuialt înger care se coboară din cer cu o putere mare și care luminează pământul cu slava lui”. (Mărturii, vol. 7, p. 143).

Evident, planul lui Dumnezeu este ca adevărul mântuitor să poată ajunge la fiecare om în parte. Din păcate, astăzi sunt așa de multe suflete care nu-L cunosc și noi suntem atât de puțini! Iar gândul acesta ne demobilizează ușor. Însă suntem conștienți că așa a fost întotdeauna: cei ce au dus solia lui Dumnezeu au fost puțini.

În anii activității Sale publice, Însuși Isus a mers din loc în loc, de dimineața până seara. Vizita cetățile, mergea pe străzi și intra în casele oamenilor, mergea la bărcile pescarilor și în locurile publice. De multe ori, seara, era obosit, poate nu băuse și nu mâncase nimic, iar picioarele îi erau pline de praf datorită drumului lung. Exemplul Său ne întărește, fiindcă „cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. (1 Ioan 2,6)

Ellen White scrie cu privire la implicarea fiecăruia în vestirea Evangheliei: „Fiecăruia i s-a încredințat o lucrare personală și nimeni nu o poate face în locul altuia. Fiecare are o misiune însemnată, pe care nu poate să o negligeze sau să o ignore, deoarece îndeplinirea ei aduce fericita mântuire a câtorva suflete, iar neglijarea ei înseamnă nenorocirea cuiva pentru care a murit Hristos”. (Review and Herald, 12 decembrie 1893)

Sora mea și fratele meu, unește-te cu întreaga biserică pentru a duce vestea mântuirii sufletelor care nu au nădejde. Nu ți se cere să predici sau să ieși interviuri. Trebuie doar să dai o carte cuiva care are nevoie de mântuire. Pentru asta, nici nu trebuie să mergi prea departe. Treci doar pe la rudele tale, pe la vecinii sau colegii tăi, pe la prietenii sau cunoscuții tăi și oferă-le cartea. Apoi, lasă Cuvântul să lucreze!

„Membrii laici să se apuce de acest fel de slujire. Împrumutând sau vânzând cărți, distribuind reviste și ținând lecturi biblice, membrii noștri laici ar putea face mult, în vecinătatea lor. Plini de iubire pentru suflete, ei ar putea să proclame solia cu o așa putere, încât mulți să fie convertiți.” (Mărturii, vol. 9, p. 30)

George Iacob, director marketing

Găsitori – Păstrători

Edna May Olsen

Mama conducea liniștit pe str. Tapo când, deodată, puse frână.

– Vai de mine! se întoarse ea spre scaunul din spate, unde stătea Vikki. A fost cât pe-ac! Cățelușul ăsta a apărut de nicăieri. Pentru o clipă, am crezut că l-am lovit cu mașina.

După ce a parcat pe marginea străzii, mama începu să se uite în jur. Nu era nimeni pe aproape. Atunci a chemat-o pe cățelușa cea maro, a luat-o în brațe și i-a verificat zgarda.

Nu este scris nici un nume, nici o adresă, îi spuse ea lui Vikki. Ce ființă drăguță! Nu cântărește mai mult de un kilogram. Ce simpatică ești! Îi șopti ea, strângând-o la piept. Ce căutai în mijlocul drumului? Putea să te calce vreo mașină!

Privi spre Vikki și adăugă:

– Nu putem s-o lăsăm aici. Nu are nici o șansă în traficul acesta aglomerat. Cred că ar trebui să o ducem la secția de poliție și să întrebăm dacă a fost dată dispărută.

Vikki luă cățelușa în brațe.

– Îmi place așa de mult, îi spuse ea încântată mamei. Sper să nu o caute nimeni, ca să o putem păstra.

– Duceți-o la serviciul de ecarisaj, le sfătui ofițerul de poliție de la secție. Ei se ocupă de câinii dispăruți, nu noi. Totuși, lăsați-ne numele și numărul dumneavoastră de telefon și, dacă primim vreun raport, vă vom căuta.

– Atunci cred că o vom lua acasă, îi spuse mama lui Vikki. I-ar fi tare greu la ecarisaj. S-ar speria îngrozitor de toți dulăii de acolo. Vom avea grijă de ea, până când o va revendica cineva.

– Ce bine! Se bucură Vikki.

Înseamnă că o voi păstra.

– Nu, draga mea, mă tem că nu, îi spuse mama. Și eu mi-aș dori să o păstrăm însă nu ne aparține și, probabil, există cineva căruia îi este tare dor de ea. Gândește-te numai cum ne-am simți, dacă ar fi să ne pierdem câinele și altcineva l-ar găsi și l-ar păstra. Vom da anunț la ziar, întrebând dacă și-a pierdut cineva cățelușa, apoi, vom căuta prin zonă afișe din partea stăpânilor.

Bine, se învoi Vikki.

Fetița i-a aranjat cățelușei un culcuș într-o cutie, și apoi a ieșit cu ea la plimbare. Când i-au dat hrană și apă,

cățelușa nu s-a atins de nimic. Zăcea nemișcată, cu o expresie tare nefericită.

După două zile, mama și Vikki au văzut un anunț pe un stâlp de telegraf: „Dispărut – cățelușă maro, răspunde la numele Pepper. Bolnavă – are nevoie de tratament. Animalul copilului nostru – vă rog, sunați.”

– Este cățelușa pe care am găsit-o, spuse trist mama, notându-și numărul de telefon pe o foaie de hârtie. Trebuie să sunăm cum ajungem acasă. Probabil că stăpânii sunt îngrijorați, mai ales că este bolnavă.

– Dar, mami, o iubesc, începu să plângă Vikki. Vreau să o păstrez și sunt sigură că și ea mă iubește.

– Tot ce se poate, răspunse mama, dar nu este a noastră, și cineva suferă fără ea, sunt convinsă de aceasta. Hai, scumpa mea, să mergem să dăm telefon.

Doamna care răspunse la telefon izbucni în plâns de îndată ce primi vestea despre cățelușă. Ea povesti cum grădinarul uitase din greșeală poarta deschisă atunci când venise să tundă iarba, iar Pepper ieșise afară.

– Niciodată n-a mai trecut dincolo de gard și cred că s-a speriat foarte tare, spuse doamna, adăugând că fetița ei nu putea să mai doarmă de atâta plâns. Pepper suferă de diabet și are probleme cu inima, de aceea o ținem sub tratament, continuă ea. Sunt sigură că ar fi murit, dacă nu o găseați dumneavoastră.

Câteva minute mai târziu, se auzi soneria de la ușă.

Imediat ce auzi vocea stăpânei, Pepper se înveseli.

– Îți mulțumesc mult că ai avut grijă de ea, îi spuse femeia lui Vikki. Poți veni să o vezi ori de câte ori dorești.

Timp pentru familie

Marți (sau în orice altă zi dorești), invită-ți familia la un moment de închinare.

☛ Ai pierdut vreodată ceva? Cum te-ai simțit atunci? Ai găsit ce ai pierdut și te-ai bucurat?

☛ Care sunt cele trei lucruri pierdute, prezentate în Luca 15? Ce aduce „bucurie în cer”, conform spuselor lui Isus?

☛ Rugați-vă și cereți-l lui Dumnezeu să vă ajute să-l aduceți bucurie lui Isus.

Premiu pentru televiziunea din Rusia

Filiala din Rusia a „Three Angeles Broadcasting Network” (3ABN) a câștigat recent primul loc la o competiție internațională în domeniul media, organizată la Odessa, Ucraina. Competiția, intitulată „Ucraina unită”, a reunit 300 de participanți din 67 de orașe din Grecia, Moldova, Rusia, Uzbekistan și Ucraina. Participând la categoria „Spiritualitate”, 3ABN a câștigat premiul cel mare pentru un program de televiziune, care prezintă nașterea lui Isus Hristos.

„Acum, multe stații de televiziune din Ucraina vor să transmită acest program special de Crăciun”, a declarat Valery Ivanov, director de comunicații pentru Biserica Adventistă din Euro-Asia. „Competiția a fost o ocazie minunată de a prezenta producțiile adventiste altor televiziuni și posturi de radio.”

Localizată în orașul Nizhny, la est de Moscova, stația 3ABN este condusă de membri laici adventiști și transmite din anul 1993. Programele produse de 3ABN sunt văzute pe 70 de stații de televiziune din Ucraina și pe mai mult de o sută de stații din alte țări din fosta Uniune Sovietică. Programele includ interviuri cu creștini obișnuiți, un serial despre literatura creștină, programe despre profeția biblică, Noul Testament, viața de familie, sănătate și alte teme de larg interes.

(Valery Ivanov / Rebecca Scoggins / ANN Staff)

Conferința biblică – Sălaj

În Sabatul al doilea din luna octombrie, începând de vineri seara, a fost organizată în biserica Bilghez (la 7 km de Șimleul Silvaniei) conferința biblică cu titlul „Reînvierea închinării”. Adresându-se celor 13 biserici din județul Sălaj, conferința s-a bucurat de prezența unui număr semnificativ de participanți. Din partea Uniunii Române a fost prezent fratele Teodor Huțanu, a cărui slujire a fost o binecuvântare pentru participanți. Conferința Transilvania de Nord a fost reprezentată de Szasz Ernest – președinte, Buciuman Simion – secretar, Părcălab Ioan – trezorier și Orban Ioan – director SS/AP. Bucuria și interesul participanților au fost arătate prin exprimarea dorinței ca astfel de programe să mai fie organizate în zonă.

(Tomoioagă Ștefan / AARC Transilvania de Nord)

Vremea recoltelor și a recunoștinței – Galați

În zilele de 11-13 octombrie a.c., a avut loc la Galați, în incinta capelei Bisericii Betel, din str. Grădina Veche, o inedită sărbătoare a recoltei și a recunoștinței, devenită deja tradiție locală. Este absolut remarcabil faptul că un număr impresionant de personalități, care au avut un rol important în viața Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, s-au întrunit cu această ocazie, aducându-și contribuția mult apreciată de asistența entuziastă și

binevoitoare. Dumitru Popa, Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Teodor Niculescu, Ioan Bidiuc, Alexandru Timiș, Apostol Chelbegean, Corneliu Toma, împreună cu reprezentanții Conferinței Moldova și ai Uniunii de Conferințe au luat cuvântul, exprimându-și cele mai frumoase gânduri și simțăminte de laudă, mulțumire și recunoștință, contribuind din plin la bucuria acestei întâlniri.

Postul de televiziunea Expres TV – Galați a transmis programul de sâmbătă după-amiază. Organizatorul și animatorul acestui eveniment nu este altul decât prezbiterul Mihai Ciucă, și el, la rândul lui, un veteran al Bisericii Adventiste din Galați, încă activ și rodnic ca întotdeauna.

(Ion Buciuman / AARC)

Proiectul „Semănat 1 miliard”

Conducătorii Bisericii Adventiste au aprobat o nouă inițiativă evanghelică, la Comitetul Executiv din 9 octombrie, care își propune să ducă vestea bună în 1 miliard de case din toată lumea, până la sfârșitul anului 2003. „Semănat 1 miliard” este un proiect care adună laolaltă eforturile celor 12 diviziuni ale bisericii.

Ținta acestei inițiative este aceea de a distribui un număr de 1 miliard de broșuri speciale sau „mici tratate” prin care să-i invite pe oameni să studieze Biblia, fie cu un pastor sau cu un membru laic adventist, fie prin intermediul unei școli biblice prin corespondență. Organizatorii estimează că proiectul are potențialul de a contacta 2/3 din populația lumii. Fiecare mic tratat va include un spațiu în care va apărea adresa școlii biblice prin corespondență din fiecare diviziune sau uniune, de unde persoanele interesate vor putea primi studii biblice. De asemenea, va fi disponibilă o adresă de Internet, care va oferi celor interesați posibilitatea alegerii unui studiu biblic din mai multe limbi.

Proiectul „Semănat 1 miliard” va completa inițiativa „Go One Million”, prin care biserica își propune să mobilizeze, să instruiască și să echipeze un milion de membri laici, pentru evanghelizare, până în anul 2005. Organizatorii îi vor încuraja pe cei implicați în inițiativa „Go One Million” să devină un grup de suport pentru noul proiect, împreună cu alți membri ai bisericii, copii, tineri și alte grupuri interesate.

(Rezumat după Wendi Rogers / Bettina Krause / ANN)

Preocuparea pentru calitatea spirituală a bisericii

În zilele de 1-2 octombrie, pastorii din Conferința Muntenia, împreună cu soțiile și copiii lor, au avut o întâlnire lunară deosebită. La centrul CEPECA din Bușteni, au fost două zile care au cuprins momente de închinare, părtășie, dezbateri cu privire la aspecte

concrete din lucrarea pastorală și o mai bună cunoaștere între pastori. Între aceste dezbateri, un loc special l-a avut promovarea noului an evanghelistic și aspecte cu privire la închinare și la standardele creștine. Au fost discutate probleme legate de nevoia de simplitate, smerenie și modestie atunci când se vine în prezența lui Dumnezeu, în urma cărora pastorii și-au exprimat poziția cu privire la acestea: „...Noi credem că lumea ajunsă în confuzie trebuie să afle din viața și purtarea noastră despre dragostea și neprihănirea lui Dumnezeu (Matei 5,13; 2 Corinteni 2,14-16; 3,3). Știm că felul de purtare, de vorbire, îmbrăcăminte și chipul nostru dau nemijlocit mărturie despre ceea ce este în noi (Matei 15,19): fie falsele valori ale lumii (1 Ioan 5,19), dominate de idolii mândriei și ai poftelor (1 Ioan 2,15-17), fie valorile lui Hristos (Galateni 5,22-23), înmănunchate în trăsăturile evlaviei (Filipeni 2,5-8; Coloseni 3,12; 1 Petru 3,3,4). Într-un timp când spiritul lumii caută cu viclenie să șteargă linia de demarcație dintre ce e sfânt și ce e lumesc (Galateni 5,16-21), ne afirmăm atașamentul față de frumusețea care vine din caracterul lui Hristos și detașarea noastră față de extravaganțele provocatoare ale modei, față de folosirea fardurilor și a artificilor cosmetice, și purtarea podoabelor (Galateni 1,10)...”.

Rezumat după Roland Paraschiv / redacție

Simpozion la Alexandria

În data de 9 octombrie 2002, Asociația Națională „Conștiință și Libertate”, în colaborare cu Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Național a Județului Teleorman, au organizat în Sala de Conferințe a Bibliotecii Județene „Marin Preda” din Alexandria un simpozion cu tema: „Cooperarea între biserică și instituțiile statului, în vederea soluționării problemelor societății”.

Au participat: Dr. Mitchell Tyner – jurist, expert în conflictul dintre drepturile și libertățile religioase și dreptul muncii – Washington, SUA, prof. univ. Constantin Cuciuc, dl. Viorel Dima, reprezentanți ai instituțiilor de stat și bisericești precum și reprezentanți ai organizațiilor neguvernamentale, cu preocupări în domeniul drepturilor omului.

Comunicările prezentate asistenței s-au intitulat: „Libertatea religioasă – provocare sau îngrijorare?”, „Ziua de 11 septembrie 2001 – implicații asupra libertății religioase” și „Contribuții ale bisericii și instituțiilor de stat la dezvoltarea unui climat favorabil dezvoltării individuale și la respectarea demnității umane”.

În deschiderea seminarului, au luat cuvântul dl. Crețu Anghel, din partea Prefecturii jud. Teleorman și preotul Adrian Drăghici, din partea episcopului Galaction Stanga.

Au mai luat cuvântul: Miorița Georgescu – inspector general adjunct (Inspectoratul școlar), Liviu Ardeiaș –

avocat, Duică Cristian – din partea Consiliului Municipal, col. Smarandache Nicolae – comandantul Garnizoanei, reprezentanți ai Jandarmeriei, ai Inspectoratului de Poliție, ai Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Național a Județului Teleorman, ai Bisericii Baptiste, ai Creștinilor după Evanghelie și ai mass-media.

Acest eveniment a fost mediatizat prin ziarul „Teleormanul” și „Gazeta de Teleorman” și postul de televiziune local.

(Aurel Neațu / AARC Oltenia)

Construind o biserică axată pe misiune

Pastorul Jan Paulsen, președintele Bisericii Adventiste mondiale, i-a chemat pe conducătorii și membrii bisericii să fie mult mai angajați în problemele de fiecare zi, existente în locurile în care trăiesc. Natura universală a misiunii noastre, care răspunde la fiecare durere a oamenilor, a fost una dintre temele majore, prezente în cuvântul de deschidere adresat de pastorul Paulsen Consiliului anual, la întâlnirea de trei zile a conducătorilor bisericii din întreaga lume, începută în data de 7 octombrie. „Vom cădea ca biserică, dacă devenim indiferenți la suferința acestei lumi”, a spus el, „sau vom deveni atât de seculari în gândirea noastră, încât vom fi insensibili la suferința umanității. Pentru că aceasta este lumea în care trăim și noi. Și moartea lui Hristos pentru umanitate descrie valoarea ei în ochii Lui.”

Pastorul Paulsen a adresat aceste remarci membrilor comitetului executiv al bisericii, un grup de planificare și decizie. Grupul care s-a întâlnit zilele acestea la sediul mondial al bisericii este format din mai mult de 250 de administratori, pastori și laici din toate cele 12 districte administrative ale bisericii.

(Rezumat după Bettina Krause / ANN)

O premieră

În zilele de 13-15 octombrie, în biserica din Ponor, județul Hunedoara, a avut loc o întâlnire a credincioșilor adventiști de ziua a șaptea, de „vârsta a treia”. Trei pastori tineri: Dănuț Obăgeanu, Dragoș Mușat și Sorin Mincinoiu s-au gândit la cei care aparțin acestei vârste și au organizat o întâlnire la care au fost invitați toți seniorii răspândiți prin comunitățile din Valea Jiului, împreună cu toți pastorii pensionari, care au păstorit în trecut pe aceste meleaguri. Această ocazie, plină de emoția reîntâlnirilor după mulți ani, a fost un moment de laudă și de mulțumire la adresa lui Dumnezeu, exprimate pe parcursul întregului Sabat, într-un program special. Toată suflarea prezentă la această ocazie s-a bucurat mult când s-a anunțat că, începând din acest an, serbarea se va ține cu regularitate în fiecare al doilea Sabat din luna septembrie.

Rezumat după Aurel Pălășan / redacție

Anul ÎNCHINĂRII – și după aceea?

Adrian Bocăneanu

Așa cum se știe, anul 2002 a fost desemnat de Conferința Generală „Anul unității în închinare”, iar lecturile pentru Săptămâna de rugăciune au același subiect. Uniunea noastră a plasat îmbogățirea și aprofundarea închinării între cele patru preocupări majore pentru restul mandatului. Întâlniri de importanță majoră ale pastorilor (uneori cu participarea prezbiterilor) au fost dedicate aceluiași teme. Iar acest număr al revistei dorește să concluzioneze eforturile depuse și să indice unele direcții pentru gândirea și acțiunea viitoare din biserică.

Cu siguranță că, în urma tuturor acestor activități, avem o înțelegere superioară a subiectului închinării. Sper să nu par simplist, dar pentru acest articol propun următoarea definiție: Închinarea este răspunsul complet al omului care devine conștient de prezența activă a lui Dumnezeu.

Inițiativa divină – răspunsul uman

Relatările biblice ne impresionează prin manifestările frecvente și copleșitoare ale divinității în viața omenirii. Nu este de mirare că adesea citim că oamenii s-au închinat, s-au aruncat cu fața la pământ sau au adus o jertfă – toate, răspunsuri la descoperirea lui Dumnezeu. Prin contrast, avem senzația că astăzi Dumnezeu este mai puțin prezent.

Mai mult decât atât, se poate observa o mare diferență între diferite culturi. Dumnezeu și supranaturalul, în general, constituie o prezență mai intensă și mai frecventă în societățile

sărace și în păturile defavorizate. Prin contrast, se pare că Dumnezeu este din ce în ce mai absent sau mai inutil, pe măsură ce societatea sau indivizii urcă pe scara îndestulării materiale și a educației superioare.

Trebuie oare să ne resemnăm cu o penurie de manifestări ale divinității, compensată ocazional cu relatări despre supranatural, venite din teritorii la fel de inaccesibile ca și experiențele în sine?

Răspunsul este nu. Nu numai că este nevoie, dar este posibil să cultivăm conștiința prezenței divine în contextul propriei noastre culturi, în împrejurări care au semnificație pentru modul nostru de viață. Putem să ne educăm mintea să-L recunoască pe Dumnezeu în manifestările Sale uzuale, din natura neînsuflețită, din existența vegetală și din cea animală, din universul vieții lăuntrice și din interacțiunile societății. Putem să trăim permanent starea de spirit care l-a făcut pe David să exclare: *Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!* (Ps. 139,14).

În plus, este nevoie și este posibil să dezvoltăm o relație interactivă mult mai intensă cu Dumnezeu. Contrar părerii noastre că Dumnezeu este Cel care, pentru un motiv sau altul, Își limitează intervențiile în viața noastră, Biblia ne arată că limita este la noi. Domnul ne-a încurajat să beneficiem de dispoziția Tatălui de a acționa la cererea noastră: *Cereți și vi se va da* (Mat. 7,7). Iar Iacov deplânge faptul că valorifică, în prea mică

măsură, dispoziția Lui de a răspunde: *Nu aveți, pentru că nu cereți* (cap. 4,2). În sfârșit, Isaia prezintă o dimensiune prea puțin cunoscută a lui Dumnezeu, Cel care dorește să fie chemat în ajutor: *Totuși, Domnul așteaptă să Se milostivească de voi* (cap. 30,18). Deci Domnul este Cel care așteaptă!

Un jurnal personal, păstrat nu atât de mult pentru reflecții și amintiri subiective, cât pentru a înregistra evenimentele manifestării divine în viață, va deveni în timp o mărturie incontestabilă că nu trăim într-o pustietate a supranaturalului, ci în lumea lui Dumnezeu, căci „tot pământul este plin de slava Lui”. Răspunsul din ce în ce mai frecvent și mai intens va fi închinarea. Dorind mai mult dintr-o experiență atât de fericită, vom înțelege că este nevoie de ceva mai mult decât să prindem din zbor o licărire a prezenței divine, până când vom retrăi „umblarea cu Dumnezeu” a lui Enoh. Vom crea perioade de retragere din agitația și graba activităților obișnuite. Viața se încarcă treptat, treptat, de tot mai multe poveri și griji, până când pare că nici chiar 24 de ore nu ar mai fi îndeajuns pentru tot ce am vrea să facem. Mintea este cuprinsă parcă de o beție a activității. Ne facem iluzia că trebuie să facem puțin efort în plus pentru a ajunge la liman. Dar nu este așa. Cercul vicios trebuie întrerupt prin perioade sistematice de retragere în meditație și rugăciune. Așa citim despre Enoh:

„În mijlocul unei vieți de muncă activă, Enoh a menținut cu stăruință

comuniunea sa cu Dumnezeu... La anumite intervale de timp, el continua să se retragă din societate. După ce rămănea un timp între oameni, în mijlocul societății, lucrând în favoarea lor prin sfat și exemplu, el se retrăgea pentru a petrece un timp în singurătate, flămânzind și însetând după cunoștința divină pe care numai singur Dumnezeu o poate da...

Oamenii acelei generații și-au bătut joc de el, batjocorind pe acela care n-a căutat să strângă aur sau argint sau să-și agonisească aici averi. Inima lui Enoh însă era la comorile cerești. El a privit la orașul de sus, din cer. El L-a văzut pe Împărat în slava Sa, în mijlocul Sionului. Inima, mintea și conversația sa se aflau în ceruri. Cu cât nelegiuirea se întindea mai mult, cu atât mai fierbinte era dorința sa după căminul lui Dumnezeu; în timp ce se afla încă pe pământ, prin credință, el locuia în împărăția luminii." (*Patriarhi și profeți*, ed. 1999, p. 75,76)

La fel ca și Enoh, avem privilegiul să cultivăm aceeași atitudine de așteptare și de căutare activă a prezenței divine.

Nu ieșiți cu grabă, nu plecați în fugă; căci Domnul vă va ieși înaintea și Dumnezeul lui Israel vă va tăia calea (Is. 52,12).

Închinarea comună – bogăție, creativitate, plan

În mod evident, inițiativa închinării îi aparține lui Dumnezeu, care vine spre noi, ne întâmpină, ne vorbește, ne atinge, creează situații care să conducă actul închinării. Inițiativa lui Dumnezeu este inspirată de iubirea Sa caldă pentru noi, copiii Săi, și este destinată să ne pregătească să petrecem împreună o veșnică fericită. Dumnezeu pregătește cu cea mai serioasă atenție fiecare întâlnire cu noi, folosește o mare varietate de mijloace, potrivite capacității și experienței noastre. El vine spre noi cu toată ființa. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt lucrează împreună și angajează întreg cerul într-un efort armonios și amplu. Răspunsul final al omenirii la inițiativa divină pentru închinare este

descriș în termenii cei mai impresionanți în numeroase pasaje din cartea Apocalipsei și în Filipeni cap. 2: *În Numele lui Isus să se plece orice genunchi... și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu, că Isus Hristos este Domnul* (vers. 10,11).

Dar care este răspunsul nostru prezent? În fața inițiativei divine, atât de bogate, atât de creative, atât de bine plănuit, ne dăm seama că avem foarte mult de făcut. Nu trebuie să mai existe nici un loc pentru rutină, superficialitate, improvizație sau neglijență în serviciile divine. Formalismul aduce pierderi uriașe și este o insultă pentru participanți, îngeri și Dumnezeu Însuși. Dacă acest lucru nu s-a făcut încă, este imperios necesar ca, în fiecare comunitate și în fiecare organizație și instituție a bisericii, să se constituie și să lucreze o comisie sau un comitet pentru organizarea serviciilor divine. Întâlnirea membrilor bisericii cu Dumnezeu, răspunsul nostru comun la inițiativa ale închinării merită tot efortul, cea mai atentă pregătire.

În bisericile noastre avem deja mult mai multe resurse care să îmbogățească închinarea, mult mai multe mijloace pentru a-L lăuda pe Dumnezeu, mult mai multe posibilități de a înboba serviciile divine decât stereotipul: o cântare, o rugăciune, un cor și o predică. De ce să ne limităm la atât de puțin, atât de comun, atât de sărăcăcios?

În bisericile noastre avem, de asemenea, o varietate de persoane și de nevoi. Comisia de închinare a comunității trebuie să privească serviciile divine prin ochii copiilor, să le asculte cu urechile celor în vârstă, să le urmărească cu mintea noilor veniți, să le simtă cu sufletul surorilor ai căror soți le urăsc pentru credința lor, să le cântărească cu experiența oamenilor de afaceri – în proporțiile care se regăsesc în fiecare biserică dată.

Desigur, îmi dau seama că unii dintre noi (și eu nu fac excepție) nu ne simțim prea bine să deschidem ferestrele spre înnoire. Este mai

simplu să rămănem la adăpostul tradițiilor – deși chiar și aici nu am fost scutiți de controverse. Discuțiile cu privire la acoperirea capului sau la poziția în rugăciune durează de decenii. În ce măsură au ajutat aceste discuții ca închinarea noastră să fie mai profundă, mai viguroasă, mai fericită? Agenda discuțiilor noastre cu privire la închinare trebuie să se ridice la un nivel mult mai înalt. Să luăm în serios mustarea delicată și proclamația plină de speranță a Mântuitorului: *Voi vă închinați la ce nu cunoașteți... Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl* (Ioan 4,22-24).

Revin la ideea centrală: Dumnezeu Se pregătește cu grijă nespusă pentru fiecare întâlnire cu noi – și noi nu putem face mai puțin decât atât! Trebuie să răspundem serios la întrebarea: *Cu ce voi întâmpina pe Domnul, și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt?* (Mica 6,6).

Închinarea și mîslunea

Biserica Adventistă privește spre Apocalipsa 14, drept fundamentul existenței sale. Apelul central privește închinarea – închinarea adusă unui Dumnezeu personal, sfânt și iubitor.

Convingerea mea este că lumea este mai pregătită decât ne imaginăm noi să-I răspundă lui Dumnezeu atunci când va veni în contact cu bărbați și cu femei pentru care Dumnezeu este o realitate și al căror răspuns este închinarea. *Firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu* (Rom. 8,19).

Închinarea este mult mai mult decât o experiență interioară, mult mai mult decât o preocupare de interes personal. Închinarea este o mărturie convingătoare, de care omenirea are astăzi o nevoie urgentă. În experiența închinării, propria viață, existența bisericii și perspectiva omenirii își capătă direcția și împlinirea.

Casa de Editură
Viață și Sănătate

vă oferă

80.000 LEI

Solii pentru tineret

Ellen White

Care este planul lui Dumnezeu pentru mine ca tânăr sau tânără? Cum pot câștiga biruința în multe aspecte din viața mea? Ce serviciu aș putea să-mi aleg? Ce îmbrăcăminte să port și cum să mă recreez? Sunt doar câteva dintre întrebările tinerilor. Cartea *Solii pentru tineret* răspunde pe larg acestor întrebări și multor altele. Citește-o și sunt convins că viața ta va fi mult îmbogățită.

Pentru a procura aceste cărți, contactați responsabilul cu literatura din comunitate. Pentru comenzi, sunați la telefonul 021. 3230020 sau accesați site-ul www.viatasisanatate.ro/adventist

90.000 LEI

90.000 LEI

Temperanță Experiențe și viziuni

Ellen White

Luând scrierile lui Ellen G. White ca un ajutor pentru o înțelegere deplină a Bibliei și a profetiei în general, devine evident faptul că anii care vor urma vor fi mai bogați în controverse și ură decât oricare altă perioadă a istoriei. Ele (scrierile) nu numai că preced evenimentele, ci arată calea de scăpare din tragedia finală pe care omenirea și-o pregătește. Editura „Viață și Sănătate” vă oferă acum, într-o condiție grafică superioară, o serie din scrierile atât de valoroase ale lui Ellen G. White.

Minte, caracter, personalitate

Ellen White

Cea mai bogată compilație, cu privire la lupta care se dă continuu pentru mintea ta, îți stă astăzi la îndemână. O închinare curată și adevărată este posibilă doar din partea acelor care au o *minte*, un *caracter* și o *personalitate*, modelate după planul ceresc.

În cele 89 de capitole, conținând 983 de pagini, poți întâlni sfaturi practice, avertizări și făgăduințe asupra unui subiect atât de delicat și important – *Minte, caracter, personalitate*. Este o carte pentru tine, ca adventist de ziua a șaptea, și pentru prietenii tăi. Citește-o!

130.000 LEI

80.000 LEI

Secretele părintelui deplin

Nancy I. Van Pelt

Ești părinte? Atunci cartea *Secretele părintelui deplin* este pentru tine! În ea vei găsi reflecții asupra respectului de sine al copilului, sfaturi cu privire la caracterul în formare și păstrarea copilului pentru Hristos (fiecare părinte dorește acest lucru) și mai ales cum poți menține familia fericită și sănătoasă. Această carte o poți obține, deocamdată, doar prin colportorii din zona ta. Ei au exclusivitate în răspândirea acestui titlu.